

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 185 / III Legislatura / Sisè període

Dimarts, 27 de novembre de 1990

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Joan Colomines

Sessió núm. 38

Proposicions no de Llei

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i cinc minuts.

L'I. Sr. President (p. 3627), l'I. Sr. Martín (CDS) (p. 3627) i l'I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3627) intervenen per una qüestió d'ordre.

Proposició no de Llei sobre la Gratuïtat dels Llibres de Text a l'Ensenyament Obligatori (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3627).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3628).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3628), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3628), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3628) i I. Sr. Jané (CiU) (p. 3628).

Posició del grup presentant: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3629).

Votació: rebutjada per 10 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 3630).

Proposició no de Llei sobre la Commemoració del Setantè Aniversari de l'Assassinat de Francesc Layret (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3630).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: H. Sr. Ferrer (CiU) (p. 3630).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3631), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3631), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3631), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3632) i I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3632).

L'I. Sr. President (p. 3633) i l'I. Sr. Soto (S) (p. 3633) intervenen per una qüestió d'ordre.

Posició del grup presentant: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3633).*

L'H. Sr. Ferrer (CiU) (p. 3633) i l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 3633) intervenen per una qüestió d'ordre.

Intervenien de nou l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3634) i l'H. Sr. Ferrer (CiU) (p. 3634).

L'I. Sr. Secretari dóna lectura al text definitiu de la Proposició (p. 3634).

Votació: aprovada per 19 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3634).

Proposició no de Llei sobre la Creació de la Medalla President Companys (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3634).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3634), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3634), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3635), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3635), I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3635) i I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3636).

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3636) i l'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per contradiccions (p. 3636).

Votació: rebutjada per 1 vot a favor, 13 en contra i 9 abstencions (p. 3637).

Explicació de vot: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3637).

L'I. Sr. President (p. 3637), l'I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3637), l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 3637 i 3638) i l'I. Sr. Soto (S) (p. 3637 i 3638) intervenen per una qüestió d'ordre.

Proposició no de Llei sobre una Subvenció als Estudiants Universitaris per a cobrir les Despeses ocasionades pels Peatges de les Autopistes (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3638).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Tom a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3638).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Casanovas (M) (p. 3639), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3639) i I. Sra. Busquets (CiU) (p. 3639).

Posició del grup presentant: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3639).

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 3640).

Proposició no de Llei sobre l'Adjudicació de les Vacants Docents dels Centres d'Ensenyament Secundari (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3640).

Posició dels grups: I. Sr. Casanovas (M) (p. 3641), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3641), I. Sra. Torrent (S) (p. 3641) i I. Sra. Ribes (CiU) (p. 3641).

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 3641).

Proposició no de Llei sobre la Construcció d'un Monument Commemoratiu en el Camp de la Bota (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Casanovas (M) (p. 3642).

Posició dels grups: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3642), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3642), I. Sr. Lorda (S) (p. 3642) i I. Sr. Vila (CiU) (p. 3642).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per contradiccions (p. 3643).

Votació: rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 3644).

Proposició no de Llei sobre el 500 Aniversari de l'Edició de Tirant lo Blanc (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Vernet (CiU) (p. 3644).

Posició dels grups: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3644), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3644) i I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3645).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3645).

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 38 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Cadevall, i del Secretari, I. Sr. Padilla. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sra. Busquets, I. Sr. Coll i Majó (en substitució de l'I. Sr. Coll i Bertran), H. Sr. Ferrer, I. Sr. Jané, I. Sr. Masó, I. Sr. Montalat, I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de l'I. Sr. Padrós), I. Sra. Ribes, I. Sr. Camps i Rovira (en substitució de la I. Sra. Sanabra), I. Sr. Vernet i I. Sr. Vila, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Lorda, I. Sr. Sobrequés, I. Sr. Soto i I. Sra. Torrent, pel G. Socialista; I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; I. Sra. Montserrat i I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; I. Sr. Carod-Rovira, per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya; I. Sr. Martín, per l'A. p. del Centre Democràtic i Social, i I. Sr. Casanovas, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Demana a la Comissió si fos possible una alteració de l'ordre del dia i que passessin al davant, per unes qüestions, diguéssim, de feina d'algun diputat que ha de defensar les..., el punt número 7 i el punt número 8 al primer punt de la discussió. Si no hi hagués cap inconvenient per a les persones...

El Sr. MARTÍN: Jo, senyor President, hi tinc inconvenient perquè tinc *premura* de temps; no sé si és per la pretesa qualitat dels proposants però jo hi tinc inconvenient i m'agradaria respectar l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor..., senyor Martín. Una cosa és respectar l'ordre del dia i l'altra cosa és respectar que vostè passés a primer lloc, diguéssim. Si vostè no hi tingués inconvenient, i vostè té uns interessos, doncs, tan respectables com els altres membres d'aquesta Comissió, respectaríem l'ordre del dia i després, doncs, faríem les altres dues daixò... Li semblaria bé a vostè?

El Sr. MARTÍN: Jo, el respecte i la consideració envers vostè és extrema i estic disposat a consentir-ho tot, però, simplement, he fet aquesta observació perquè, evidentment, tots els diputats quan venim a la Comissió portem un plantejament...

El Sr. PRESIDENT: No tots, no tots, no tots...

El Sr. MARTÍN: ... d'acord, sobretot les agrupacions, que som pocs i tenim moltes coses a què assistir. No obstant això, jo, en aquest moment, i pel respecte i la consideració a la Presidència, retiro la meua proposta i l'accepto.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍN: No obstant això, pensi que, en aquests moments, vull dir, hi ha inconvenients també per la nostra part...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍN: ...moltes vegades en els plantejaments de variació de l'ordre del dia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aprofitant la consideració que l'amic té a la Presidència, passarem, doncs, al primer punt, al número dos, i, aleshores, el número set i el número vuit, si no hi ha cap inconvenient, els passarem després. Hi ha algun inconvenient? (*Pausa.*) No hi ha cap inconvenient. Molt bé, doncs, podríem començar d'aquesta manera.

Passem a debatre el segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Gratuïtat dels Llibres de Text a l'Ensenyament Obligatori, presentada per l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, i amb les esmenes presentades pel Grup Socialista. Aquesta Proposició no de Llei ja va ser posposada per interessos del senyor Joan Martín Toribio, que no va poder fer-ho en l'altra reunió i que la Presidència va ser condescendent amb ell i la hi va passar en aquesta reunió, quan li podia haver fet decaure la Proposició no de Llei. Té la paraula, senyor Joan Martín Toribio.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor President, senyor President, per a una qüestió d'ordre, si em permet?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. SOBREQUÉS: Ens podria explicar per quin motiu no comencem pel primer punt de l'ordre del dia que hi havia previst per a la sessió d'avui, si us plau? Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No, jo no li ho puc explicar, de moment. Jo he demanat si hi havia un canvi..., quan arribi aquest punt li ho explicaré.

El Sr. SOBREQUÉS: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Joan Martín Toribio té la paraula.

Proposició no de Llei sobre la Gratuïtat dels Llibres de Text a l'Ensenyament Obligatori

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Les meves paraules anteriors de la consideració a la Presidència penso que estan provades que no són gratuïtes i vostè mateix ha donat una mostra més del... (*Remor de veus. Pausa llarga.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Joan Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Estava dient que les meves paraules anteriors de consideració i agraïment i reconeixement a la Presidència no eren gratuïtes i que vostè, amb les seves paraules anteriors, ha donat mostra del perquè, a més a més pel seu tarannà i la seva forma de fer, doncs, jo tinc motius molt particulars pels quals estar agraït i tenir aquesta consideració.

Sense més preàmbuls i amb la seva gràcia, passo al posicionament..., bé, a l'explicació de la Proposició que presenta el meu Grup.

Senyores i senyors diputats, el nostre Estatut i la nostra Constitució han reconegut per als nois i noies del nostre país allò de què fa anys gaudeixen els nois i les noies d'altres països, no sols l'obligatorietat, sinó, així mateix, la gratuïtat de l'ensenyament. I aquesta obligatorietat i gratuïtat, diuen les nostres lleis magnès, arriba fins als setze anys, i abraça l'EGB i una part de la secundària.

Malgrat això, no es compleix ben bé la Llei, ja que els nostres alumnes han de fer sovint unes despeses no certament baixes per tal d'adquirir el material escolar més divers i els llibres; despeses que augmenten en funció del nombre de fills i del nivell que cursen els alumnes.

I aquest incompliment ens pot fer incomplir un altre precepte consagrat no tan sols al nostre Estatut i a la nostra Constitució, sinó com un dels drets fonamentals de l'home: el dret a la igualtat i a la no-discriminació per raó de procedència i de capacitat econòmica familiar. O no és una discriminació, i ben

punyent, que, per falta de mitjans econòmics, hi hagi algun dels nostres alumnes que es quedi per sota de les seves possibilitats intel·lectuals, mentre que d'altres poden consultar i fer servir tot el necessari per al desenvolupament de les seves tasques?

És en aquest sentit, d'intentar que sigui real i veritat la gratuïtat de l'ensenyament obligatori i de fer efectiu els preceptes de la nostra Constitució i el nostre Estatut pel que fa a la igualtat i a la no-discriminació de cap dels nostres alumnes, i des de la posició progressista que sempre hem mantingut des del CDS, que hem fet aquesta Proposició no de Llei i per a la qual espero i demano als il·lustres senyores i senyors diputats el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Martín Toribio. Hi ha una esmena, presentada pel Grup Socialista; per defensar-la, el senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Bé, la nostra esmena té dues parts: la primera és només per precisar el significat, però manifestar el nostre acord amb la Proposició no de Llei que ha presentat... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. CADEVALL: Puc seguir? Em pensava que...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, perdoni, perdoni, és que hi ha hagut una cosa que havia de preguntar al lletrat i, perdoni que l'hagi interromput, eh? Pot continuar.

El Sr. CADEVALL: Gràcies. Per exemple, en el territori que depèn del Ministeri d'Educació i Ciència es va fer un programa de gratuïtat a les zones rurals; en algunes comunitats autònomes, de forma voluntària, perquè «prioritzen» l'ensenyament i hi aporten més recursos, han estès aquest programa a tots els alumnes de l'ensenyament obligatori. En canvi, a Catalunya, això es va transformar en un programa que englobava també les zones urbanes —i en això no estic pas en contra—, però, de fet, aquests recursos s'han destinat no a la gratuïtat dels llibres de text, sinó moltes vegades a proporcionar un material didàctic a l'escola, que és una qüestió que ja hauria d'anar a les despeses generals de funcionament o en altres programes, no en els de gratuïtat dels llibres de text. Per tant, en principi, estem d'acord amb aquest punt de la Proposició no de Llei.

Malgrat tot, deia que presentàvem una esmena per concretar-ne el significat. A la proposta original parla dels centres públics d'ensenyament primari i secundari. Ens sembla que aquí hi ha una ambigüitat, d'acord amb la LOGSE, que ja és vigent, perquè hi ha la secundària obligatòria o no obligatòria, i ens sembla millor concretar-ho en el període d'escolaritat obligatòria. Per tant, proposem això que comprendria tant la primària com la secundària obligatòria. Aquesta és la primera part de l'esmena.

I, ja per acabar, la segona part demana la supressió del tercer apartat, per una raó molt senzilla. Perquè en aquest tercer apartat es demana que la selecció dels llibres de text sigui feta pels consells escolars. Nosaltres entenem que no és competència dels consells escolars l'elecció dels llibres de text. Això, tant per motius pedagògics, em sembla que es podria defensar, com per motius jurídics; entenc que la LODE i els decrets que ho apliquen, tant a l'Estat espanyol com a Catalunya, doncs, defineixen les funcions de cada organisme; és important per al bon funcionament de la participació que cada organisme compleixi les seves funcions, i ens sembla que l'elecció dels llibres de text

és un aspecte més acadèmic que no recau en els consells escolars per molt que nosaltres valorem, de forma molt important, la participació dels pares, dels alumnes, i, per tant, la funció dels consells escolars.

Per tant, a aquest tercer paràgraf, no hi podríem votar a favor.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara la resta dels grups parlamentaris poden intervenir. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar la nostra posició favorable a la Proposició no de Llei que ens presenta el Centre Democràtic i Social i per dir que entendríem que fóra encertat que..., ens agradaria que aquesta mateixa Agrupació, que és l'autor de la proposta, admetés en el seu interior les esmenes que ha fet el Grup parlamentari Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Popular, el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. La nostra posició, i sense que això estableixi un precedent, coincideix exactament amb la de l'orador que ens ha precedit en l'ús de la paraula, i, per tant, senyor President, anunciem el nostre vot favorable també amb el desig que s'acceptés l'esmena del Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara, pel Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas, d'Esquerra Catalana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. En nom del Grup Mixt, nosaltres estem d'acord a votar favorablement aquesta Proposició no de Llei, tota vegada que és de domini públic que la càrrega dels llibres, de comprar els llibres a començament del curs és una càrrega força onerosa, sobretot per a certes famílies de poc poder adquisitiu i que tenen un cert nombre de fills; és llàstimos veure com cada curs no es poden aprofitar els llibres d'un fill per a l'altre i cada vegada s'ha d'anar invertint a comprar nous llibres i dels llibres vells no se'n pot fer res. Això en altres Estats no gaire llunyans d'aquí existeix un mercat de llibre vell entre els alumnes de les escoles, que permet, si més no, tenir l'avantatge de tornar a recuperar una part del fons dels llibres comprats inicialment, i això, ja que no ho podem posar en aquest país, en el nostre país, a causa de la dinàmica de transformació escolar en la qual vivim en aquest moment, doncs veiem molt bé que aquest fons el constitueixi el mateix grup escolar i pugui ser utilitzat pels alumnes sense una despesa major.

És per aquestes raons que votarem favorablement aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Per Iniciativa per Catalunya, no hi ha el representant..., i ara pot dir la seva posició el Grup de Convergència i Unió: el senyor Jaume Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, és per posicionar-se el nostre Grup parlamentari i anunciar que, a aquesta Proposició no de Llei, no hi podem donar el nostre vot favorable, atès que, en el fons, el contingut, l'entenem, entenem la bona intencionalitat de la

qüestió, també ens preocupa el que alguns precedents en l'ús de la paraula han fet menció, però hi ha dificultats d'ordre tècnic, a més de l'ordre pressupostari.

En aquest moment ens trobem en una etapa d'aplicació de la LOGSE, a hores d'ara encara no estan determinats quins seran els continguts mínims d'aquesta, el decret de mínims que ha d'emetre el Ministeri d'Educació a nivell de tot l'Estat, la seva conseqüent aplicació en el nostre territori, en els llibres de text o altres materials que, de mica en mica, potser aniran substituint en alguns dels nivells el clàssic llibre de text; per tant, hi ha una indeterminació en aquest moment.

Malgrat això, hem de fer constar que quant a l'edició de material curricular, hi ha les convocatòries de disseny curricular que ja s'han realitzat enguany, que continuaran realitzant-se i que comporten una inversió d'uns 30 milions anuals. Així mateix algunes de les qüestions que s'han tractat, no hem d'oblidar les anomenades biblioteques bàsiques de centre i, dintre del mateix centre, les biblioteques d'aula. Són biblioteques que estan..., hi tenen accés tot l'alumnat d'aquella determinada aula o nivell, formen part d'un préstec de llibres, no només d'ampliació de continguts sinó també diferents llibres de text que poden ser usats per diferents treballs; això ha anat suposant una inversió de més de 500 milions en els darrers cinc anys.

Veiem en aquesta Proposició no de Llei alguns aspectes didàctics, com podrien ser la metodologia de treballs diferenciats d'una escola amb una altra, i tampoc no voldríem oblidar que existeixen ajuts escolars per a aquells alumnes que, concretament, les seves condicions ho permeten, de material i de llibres de text, concretament.

No voldríem entrar en aspectes, segurament, de redacció, com poden ser al punt 2, que en un moment donat, doncs, en el punt 1 ens parlaven de centres d'ensenyament públics i concertats i en el punt 2 ens parla que aquesta mesura serà aplicable a tots els centres públics, oblidant-se dels concertats que en el primer punt se'ns deia. Com tampoc entrariem en el punt tercer, que ja l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall ens ha recordat que no és de competència dels consells escolars la selecció de llibres de text; en aquest punt 3 se'ns diu «amb informe previ al professorat», malgrat que la correcció lingüística de la Cambra ens ho adobi una mica i ens parli d'«informe previ del professorat», que potser seria més lògic, però repetim que l'explicació de l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall ja ens ha marcat que no és competència d'aquests consells escolars. I, per tots aquests punts, doncs, nosaltres creiem que no podem donar suport a aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Ara el senyor Joan Martín haurà de dir la seva posició sobre l'esmena presentada pel Grup Socialista.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. L'esperit que anima, sobretot les forces polítiques d'oposició, en presentar les diverses iniciatives i, concretament, alguna proposició no de llei com la que ara presentem, té dues finalitats. L'una, que és l'optimista, és que això fos recollit, sobretot pel Grup majoritari; l'altra és anar sensibilitzant el partit que té la capacitat i l'autoritat de govern, anar-los sensibilitzant per a algunes qüestions que nosaltres creiem que són importants.

En aquest sentit, nosaltres valoraríem positivament —i així ho fem, i així em pronunciaré— el sentit que el diàleg, l'intercanvi

de parers que es fan dintre de la Comissió..., hi ha alguns grups que són capaços de tenir aquesta sensibilitat i variar sobre la forma; sospito que no és així en el Grup de la majoria que ve a les comissions amb un vot ja predeterminat i que difícilment varia, a pesar del diàleg i els arguments que les diferents forces donem.

Pel que respecta al CDS, sí que hi és sensible, i, en aquest sentit, entenem perfectament les consideracions que ens han fet la resta de diputats i no tenim cap inconvenient a acceptar les esmenes formulades pel Grup del PSC, perquè creiem que és aclaridor reflectir, sobretot, la referència a l'ensenyament obligatori, i també entenem, encara que podríem aprofundir una mica més, però «en ares» d'aquesta voluntat de consens, la seva observació al punt tercer de supressió.

I, en aquest sentit, donem per totalment admeses les propostes fetes pel Grup del PSC, i ens agradaria, si no pas ara perquè ho suposo dubtós, però sí fent una última crida al Grup majoritari, perquè tots els arguments que ens han dit ara poguessin ser reflectits en els propers pressupostos a debat de forma molt immediata. I, en aquest sentit, molt agrairíem —i donaríem per bona aquesta Proposició no de Llei— si, veritablement, aquestes biblioteques que ens anuncien que han fet i han fet aquesta inversió, en aquests propers pressupostos es veiessin suficientment incrementades.

Per la meua part —i acabo— dir que acceptem les esmenes del PSC, i, encara que penso que és d'una forma fins a cert punt estèril, en aquests moments, però, demanar l'última consideració al Grup majoritari per veure si, tenint en compte no sols el meu posicionament, sinó el de la resta de grups i, concretament, en el que s'han basat les argumentacions del PSC, poguéssim tenir reconsideració i votar favorablement aquesta Proposició no de Llei amb les esmenes que dono per admeses.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Martín Toribio. Encara que l'ordre del tràmit d'aquesta Proposició no de Llei pogués quedar alterat, jo em penso que, per damunt de tot, el que ha de predominar en aquesta Comissió és la cortesia i la consideració a la gent. En aquest moment ha arribat el representant d'Iniciativa per Catalunya; si volgués manifestar la seva posició sobre el punt número 2, que fa referència al debat i la votació de la Proposició no de Llei sobre la Gratuïtat dels Llibres de Text a l'Ensenyament Obligatori, amb molt de gust l'escoltaríem...

El Sr. MARTÍN: Senyor President...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor...

El Sr. MARTÍN: Com una cosa prèvia, atès que jo ja m'he posicionat no solament en la Proposició, sinó que he admès les esmenes del PSC...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN: ... m'agradaria que el Grup d'Iniciativa, que ara ha de prendre la paraula, sàpiga que la proposta que se sotmetrà a votació és la proposta del CDS amb les esmenes del PSC.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Senyor Ignasi Riera, doncs, la situació està que el Grup proponent de la Proposició no de Llei accepta les esmenes del Grup Socialista, que representen la supressió del punt 3 i la incorporació del mot «obligatori» en el

punt 2, després de..., quan diu: «els centres públics d'ensenyament obligatori». Aquesta és la situació actual.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, li agraeixo la proposta però, en aquests moments, renuncio al torn de posicionament per raons òbvies.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Llavors, ja podríem passar a la votació, que aquesta votació, doncs, fóra, si algú no demana votació fragmentada, dels punts 1 i 2, al punt 2 hi hauria la inclusió del mot «obligatori» i el punt 3, evidentment, queda suprimit. D'acord?

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que aixequin la mà.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 13 vots en contra i 10 vots a favor.

Moltes gràcies.

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que, en aquest cas, seria el punt 7: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Commemoració del Setantè Aniversari de l'Assassinat de Francesc Layret, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb una esmena presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Carod-Rovira té la paraula per presentar la Proposició no de Llei.

Proposició no de Llei sobre la Commemoració del Setantè Aniversari de l'Assassinat de Francesc Layret

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, moltes gràcies. Abans, si la Presidència m'ho permet, jo voldria agrair a la mateixa Presidència com als membres d'aquesta Comissió per haver acceptat l'alteració de l'ordre del dia —ja sé que aquest és un tràmit que habitualment desplau, com és lògic, a tots els membres de la Comissió—, en tot cas, sí que voldria fer constar que la dedicació personal i de l'Agrupació que tinc l'honor de representar en aquesta Comissió, la dedicació personal a les feines d'aquesta Comissió, ens allibera de qualsevol sospita d'arbitrarietat en els nostres compromisos a la Comissió. El que passa és que avui mateix, a les set del vespre, a Montblanc hi ha un acte d'homenatge al Diputat que va tenir l'honor, com a diputat més vell, d'obrir les sessions d'aquest Parlament l'any 1980, el senyor Josep Maria Poblet, jo he de participar en aquest homenatge i es per aquest motiu que he demanat a la Mesa i a la resta d'illustres senyors diputats d'aquesta Comissió la seva conformitat amb l'alteració de l'ordre del dia.

Sense més preàmbuls, doncs, passem a la defensa d'aquesta Proposició no de Llei. El 30 de novembre de l'any 1920,enguany fa, doncs, setanta anys, va ser assassinat a la ciutat de Barcelona el Diputat Francesc Layret, justament quan anava a interessar-se pel seu amic Lluís Companys, detingut amb altres dirigents polítics i sindicals. L'amistat entre Companys i Layret ja és un fet conegut que arrenca des del mateix període de l'ensenyament secundari; el mateix Francesc Layret és un personatge vinculat a tot el moviment de redreçament cultural al nostre país, tant pel que fa a la mateixa existència de l'Ateneu Enciclopèdic com també al Congrés Universitari Català. Com a Regidor de l'Ajuntament de Barcelona Francesc Layret va ser un

dels promotors d'aquell famós pressupost de cultura de l'any 1908, pressupost que preveia uns centres escolars on ja es contemplava tant la coeducació com la llibertat religiosa, així com l'ensenyament en la llengua pròpia del país. Com a advocat Francesc Layret va estar vinculat també, en tot moment, a la defensa dels treballadors davant els tribunals i sovint a la mateixa defensa de destacats dirigents, obrers i sindicals, particularment de la central sindical majoritària en aquells moments al nostre país, que era la Confederació Nacional del Treball. Diputat per Sabadell, Francesc Layret en els períodes de màxima repressió sobre el moviment obrer i sindical, període que coincideix amb el Govern del senyor Martínez Anido en aquesta àrea barcelonina, va ser assassinat —com contàvem fa uns instants— a la porta del seu domicili.

En motiu, doncs, d'aquest setantè aniversari l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya ha cregut que fóra convenient de posar a la consideració dels il·lustres membres d'aquesta Comissió la possibilitat que, com s'ha fet en altres avinenteses històriques, la Generalitat de Catalunya celebrés un acte de caràcter institucional en el mateix Palau on es recordés la memòria de qui va ser Illustre Diputat i Regidor i advocat amb un acte digne de les característiques que, en tot moment, va representar, al llarg de la seva vida, Francesc Layret, una persona d'una conducta honestíssima, que va situar-se, fins i tot, des del seu propi impediment físic, al costat dels sectors socials més desafavorits en defensa de la democràcia i dels drets nacionals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ara hi ha una esmena de Convergència i Unió; per defensar aquesta esmena, el senyor Joaquim Ferrer té la paraula.

El Sr. FERRER: Hem presentat una esmena que creiem que coincideix essencialment amb la Proposició no de Llei que ens acaben de presentar, però que n'eixampla l'orientació, n'eixampla l'objectiu, la mateixa orientació que ja té aquesta Proposició no de Llei.

Cal dir que a l'etapa de reconstrucció nacional en la qual ens trobem la història ja ha merescut —i mereix— una atenció molt especial, i encara més especial, naturalment, la vida, els fets dels protagonistes més importants, o sigui que en la Catalunya actual hi ha hagut, hi ha i hi haurà d'haver una atenció a la nostra història i no cal dir als protagonistes que en cada etapa han marcat la vida de Catalunya.

Layret, efectivament, és un cas d'aquests; fou un polític català important. En fi, el Diputat Carod-Rovira ja n'ha assenyalat alguns fets, jo no vull deixar d'assenyalar-ne alguns altres que complementen el que ell acaba de dir. Layret fou un home que va tenir una concepció de l'autogovern català complet. En cap moment va creure que l'autonomia hagués de ser només cultural o només administrativa, sinó que va creure que un poble té dret a autogovernar-se en tots els camps. Layret fou un home —i aquesta és una altra característica— que rebutjà, contínuament i en tots moments, el sucursalisme polític. Vull recordar aquí que va pertànyer a la Unió Federal Nacionalista Republicana fins que aquell partit es va aliar amb els lerrouxistes. Immediatament se'n va donar de baixa i ho va denunciar.

Fou un home, doncs, que va creure que, perquè un poble sigui lliure, cal que els partits, les entitats, els sindicats ho siguin, de lliures, a l'hora de decidir el que han de fer, el que volen fer.

I després una tercera característica, que aquesta sí que ha estat glossada, doncs, ja en aquesta sessió: és que va lluitar perquè els sectors sindicals, i concretament el de la CNT, que era el més important en aquella època, realment, trobessin un lloc en la lluita política que, en aquell moment, doncs, hi havia..., registrava una gran separació entre els sectors estrictament polítics i els sindicals.

Per tant, per tot això, òbviament, com tots els aquí presents, em penso, són molt conscients, mereix, ha merescut i mereixerà la memòria del nostre poble. Cal dir, a continuació, que Layret ha estat objecte ja, com era lògic, d'aquesta recordança. Després de la dictadura, des de la nostra primera institució, des de la Generalitat, des de l'Administració catalana, i, fonamentalment, a través del Departament de Cultura, que ha donat el nom d'aquest polític a centres, a biblioteques, per exemple, o en el camp dels serveis socials, o a través d'entitats i de sindicats, Layret ha estat, és i continuarà sent recordat.

Per tant, doncs, com era lògic, no és un personatge oblidat, ni molt menys. Si ens recordàvem d'ell en plena dictadura, és lògic que, després, ens en continuem recordant i que continuem, diguem-ne, refrescant-nos la memòria i oferint-lo com un exemple de tants, però un exemple important, a la memòria de la nostra collectivitat.

Per tot això creiem que la nostra esmena, doncs, ve a reforçar i ve a donar una amplitud en aquesta Proposició no de Llei, i convida el nostre poble que recordi, novament, en ocasió d'aquest setantè aniversari, doncs, la figura d'aquest gran polític català.

I és per això que creiem que aquesta esmena, que és essencialment coincident amb la Proposició no de Llei presentada, doncs, ens serà acceptada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferrer. L'esmena consisteix que, en lloc que, l'acte institucional, el faci el Govern de la Generalitat, això s'estengui i s'encoratgi la societat catalana perquè celebri, diguéssim, actes a la memòria de Francesc Layret. Ho dic perquè els que intervinguin ara a continuació tinguin molt present aquesta modificació.

Pot intervenir, en aquest moment, per no haver presentat esmenes, el Grup del CDS: el senyor Joan Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. La nostra Agrupació parlamentària considera que la glossa sobre el Diputat Francesc Layret i Foix ha estat suficientment expressada pel proponent de la Proposició no de Llei, així com pel representant, l'Illustre Diputat que ha fet l'esmena en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Crec que hi ha moments en què el que cal no són discursos, sinó contundències a l'hora de definir posicions, i, en aquest sentit, per l'Agrupació parlamentària del CDS diem un «sí» rotund a la Proposició no de Llei presentada per Esquerra Republicana, i creiem que rebaixa la voluntat, l'esmena, però que també li donaríem suport en pro de buscar una majoria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Ara pot prendre la paraula el senyor Aleix Vidal-Quadras, en nom del Grup Popular. Veurem què ens dirà.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. El nostre Grup considera, una vegada més, que la reflexió històrica és necessària per a tots els pobles; si més no, per allò de: «els

pobles que ignoren la seva història estan condemnats a repetir-la».

De manera reiterada, el Grup proponent porta en aquesta Comissió o en altres àmbits parlamentaris propostes de commemoració associades a figures històriques importants de la història de Catalunya, que, des del seu punt de vista, estan plenes d'elements positius. Com és natural, la història és complexa, i el Grup proponent, sens dubte, comprendrà que, per a altres grups polítics, de manera igualment legítima, algunes d'aquestes figures històriques, sense negar, per exemple, en el cas de Layret, doncs, la seva honestat personal i les seves contribucions a la cultura i a la potenciació, la identitat diferencial de Catalunya..., comprendrà que, des del punt de vista d'altres grups, determinades actuacions públiques o determinades concepcions polítiques d'algunes d'aquestes figures històriques —que, molt legítimament, el Grup proponent li inspiren considerable adhesió—, doncs, altres grups presentin reserves igualment legítimes sobre aquestes figures històriques.

El cas de Layret seria un exemple paradigmàtic; és a dir, la figura de Francesc Layret està associada, amb la seva activitat, sobretot de caire sindical o parasindical, a etapes d'agitació violenta, a etapes doloroses de la vida del nostre país, d'enfrontaments socials a vegades molt conflictius, que farien que el nostre Grup, tot i respectant la Proposició que se'ns presenta, no s'hi podria adherir de manera clara i sense ambigüitat.

Per tant, el Grup Popular, senyor President, s'abstindrà en aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara pot intervenir el Grup Mixt: el senyor Marçal Casanovas, d'Esquerra Catalana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, nosaltres el que lamentem és que s'hagi hagut d'esperar al setantè aniversari per celebrar l'efemèrides del record de Francesc Layret. No és una data habitual tenir records al setantè aniversari. Ara, és evident que ni en el seixantè estàvem en condicions de fer-ho, i menys encara en el cinquantè, on aquesta proposta no hauria pogut ser ni formulada.

Per tant, nosaltres ens adherim plenament que es pugui fer aquest acte institucional, tal com diu la Proposició no de Llei. I no entraré en la glossa biogràfica de Francesc Layret, perquè ja diputats que m'han precedit, ho han fet d'una manera autoritzada i força brillant. El que sí que voldria, com a alumne d'aquestes escoles que va iniciar l'acció de Francesc Layret en el municipi de Barcelona, escoles a les quals jo vaig assistir en la meua joventut, i que tota la meua vida n'he guardat un grat record..., no solament no m'hi oposo, sinó que celebro amb joia que aquest acte es pugui realitzar algun dia.

D'altra banda —i permetin-me que entri una mica en consideració, perquè he d'explicar el meu vot—, no puc pas estar massa d'acord amb el text proposat per Convergència i Unió, en el qual sembla que es fa un «tutelatge», doncs, del que ha de fer la societat catalana en relació amb Francesc Layret. Està molt bé que es digui que la Generalitat encoratgi la societat catalana que celebri actes en la memòria..., però la Generalitat de Catalunya ha de començar per donar l'exemple. Dir que «encoratja la societat catalana iniciant aquest acte en memòria..., amb un acte solemne, per part de la Generalitat», ho veuria molt bé. Jo no veig malament que es faci un impuls i una crida a la societat

catalana que faci actes de celebració en record de Francesc Layret, al contrari, ja ho he dit al començament; però el que no veig és per què ha de defugir, la Generalitat en si, fer un acte institucional —com s'ha fet amb molts i molts personatges que no arriben a la talla de Francesc Layret, respectables en el seu àmbit i en el seu dia—; jo no veig per què això no ha de ser possible.

I anuncio, ja des d'ara, que si l'esmena de Convergència i Unió s'agafa com a text alternatiu, tal com està, nosaltres ens abstindrem. Ara, si s'hi posa que «encoratja la societat catalana que celebri actes en memòria iniciant-ho...», no ho sé, s'ha de fer la transacció en tot cas, «amb un acte institucional per part de la Generalitat de Catalunya», evidentment, el votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Per Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Quatre punts telegràfics de posicionament. Primer, una vegada més, el nostre agraïment a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya per haver tingut sensibilitat per aquest tema i per haver-lo portat aquí en aquesta Cambra.

Punt número dos: insistir en les característiques de la personalitat política de Francesc Layret, a través de qui obtenim una visió amb més sensibilitat obrerista de la política catalana. Tenim la figura d'un advocat laboralista, que després seran tan importants al llarg de la història catalana, dirigent..., defensor, perdó, de dirigents obrers; iniciador d'un corrent que havia de culminar, si la mort no l'hagués segat d'una manera tan bèstia en aquells moments, a la formació, segurament, d'un partit polític que tingués en compte aquesta doble sensibilitat obrera i catalanista; víctima, alhora, dels sectors més reaccionaris de la societat catalana. Per totes aquestes raons, em sembla importantíssim que sigui commemorat el setantè aniversari de la mort de Francesc Layret.

El punt número tres, una mica en la línia del que explicava el senyor Marçal Casanovas, en primer lloc, hi ha un problema de redacció a l'esmena de Convergència i Unió, perquè, en tot cas, d'acord amb les normes de l'Institut d'Estudis Catalans, aquest «encoratja la societat catalana», no sabem a qui està encoratjant; el complement de verb no hi és. Per tant, suposem que és un error d'esmena, perquè, si no, no sabem a qui està encoratjant el Parlament.

I nosaltres creiem..., també estaríem..., ens sentiríem molt més feliços a l'hora de votar, tot i que anunciem que, en qualsevol cas, votarem favorablement, tant si és acceptada com si no és acceptada l'esmena, que fos, justament, una esmena que hi hagués una *i* copulativa, és a dir: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat *i* encoratja», suposo que és, «la societat catalana per tal que se celebri...», etcètera. És a dir que el Parlament insta el Govern i, alhora, encoratja la societat, que em penso que va en el mateix sentit del que proposava el senyor Marçal Casanovas.

I, finalment, senyor President, em permeto d'eleva en aquesta Comissió un prec, i és que, ja que el senyor Carod-Rovira ens ha dit que ha d'anar a un homenatge al senyor Josep Maria Poble, que fos tota la Comissió de Cultura, avui reunida, la que se sumés a aquest homenatge, si al President li sembla que és escaient de fer-ho.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Bé, aquí hi ha dos punts; el punt que ha dit, si li sembla, senyor Ignasi Riera, deixem això per després de la votació, i tornem a reprendre el de vostè.

El Grup Socialista: el senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President. És evident que Francesc Layret és patrimoni de tots els catalans, sense cap excepció, però a aquest Diputat, pel coneixement que té de la figura de Layret, li sembla que Francesc Layret és, sobretot, patrimoni de les forces progressistes i de les forces d'esquerra.

És per aquest motiu que l'Illustre Diputat senyor Joaquim Ferrer, quan militava en aquesta òrbita de pensament, ens va obsequiar amb un magnífic llibre, amb un magnífic estudi biogràfic de Francesc Layret, que tots, amb motiu d'aquesta Proposició —o almenys alguns, o almenys jo mateix—, hem rellegit, i pel qual jo el vull felicitar.

Però, en canvi, ja no em sembla coherent que, sobre la base que fou l'autor d'aquest llibre magnífic i de la seva adscripció a aquest corrent de pensament polític al qual abans m'he referit, que avui el seu Grup, i a través d'ell, hagi volgut defensar una esmena certament restrictiva en allò que ha de ser l'homenatge que les institucions i la societat catalana tributin a Francesc Layret.

En aquest sentit, jo m'atreiria, doncs, de proposar, en la mateixa línia que ja s'han expressat altres grups abans, una mena d'allò que n'he dit alguna vegada en aquesta Comissió, amb gran escàndol dels senyors lletrats i de la pròpia Mesa, una esmena «sobre la marxa» —una esmena sobre la marxa— figura reglamentària —figura reglamentària—, que ja seria hora que l'encartronat Reglament reconegués una esmena sobre la marxa, consistent que, com han dit abans el senyor Riera i el senyor Casanovas, la Proposició que se'ns presenta, féssim un esforç per sumar, no per restar com fa l'esmena del Grup de Convergència i Unió, que tracta —i la paraula la diré en castellà perquè és altament significativa— *de escabullir* a la Generalitat —jo entenc que el Govern actual es pugui sentir una mica incòmode amb la figura de Francesc Layret— la responsabilitat de passar al davant de donar homenatge, de retre homenatge a Francesc Layret, amb el benentès que nosaltres voldríem que, si finalment prosperés aquesta esmena que suma les dues proposicions, la del Grup d'Esquerra Republicana, «insta el Govern de la Generalitat a celebrar un acte institucional i encoratja la societat civil que celebri...», voldríem que l'acte que se celebrés a la Generalitat no fos un acte tan trist, «desangelat» i descafeïnat com el que va constituir l'homenatge al President Companys.

Per tant, en aquest sentit, jo m'adheriria i demanaria que es fes un esforç per sumar —per sumar— les dues voluntats, la del Grup proponent i la del Grup de Convergència i Unió, que jo qualifico d'una esmena francament positiva —prego el senyor lletrat que no es posi nerviós per allò de l'«esmena sobre la marxa», que, en fi, ja tindrà temps de parlar-ne més tard. Per tant, que se sumés..., se sumessin, es fes un esforç —d'altres vegades, s'ha fet en aquesta Comissió; suposo que hi ha camins reglamentaris per fer-ho—, i que una proposició no de llei d'aquesta naturalesa pogués ser votada per unanimitat o, almenys, per més unanimitat de la que tindrà si es tiren endavant aquestes dues proposicions, que, en el fons, són diferents, bé que podrien confluïr.

I, per acabar, només manifestar la meua més total i absoluta discrepància amb l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira, quan ha qualificat el... Martínez Anido, botxí i còmplice d'assassinats, de «senyor». Creiem que Martínez Anido pot ser qualificat de moltes maneres, menys de «senyor». (*Remor de veus.*)

En tot cas, el nostre vot serà favorable a qualsevol iniciativa que prengui aquest Parlament per tal d'honorar el record, la memòria i el sacrifici de Francesc Layret, un home que, superant els seus orígens familiars burgesos, es posà al servei del poble, al servei dels treballadors, al servei dels sindicalistes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Abans de passar la paraula al Grup proposant d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè parli sobre l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, hauria de dir dues coses. Primera, que el Reglament preveu el que en diu una «esmena sobre la marxa» (*remor de veus*), simplement nosaltres en diem, els reglamentistes, una esmena transaccional, i això és possible de fer sempre que tots els diputats hi estiguin d'acord. (*Pausa.*) El senyor lletrat em fa avinent que no són els lletrats els que fan el Reglament, sinó els propis diputats. Ell sabrà per què ho diu, no?

I, finalment, voldria dir una altra cosa, i és que em sembla, senyor Diputat, que ampliar l'àmbit de la commemoració a tota la societat catalana no és degradar, sinó que és ampliar. Però, en fi, com que jo no sé qui ho ha fet això, en relació amb... (*L'I. Sr. Soto demana per parlar.*) El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Sí, perquè el que acaba de fer vostè en la seva intervenció no és un pronunciament com a President, sinó clarament com a diputat del seu Grup parlamentari. La qualificació d'«apolítica» d'una iniciativa i d'un text no és competència del senyor President, sinó dels grups parlamentaris, i jo crec que és un comentari desafortunat.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Vostè segurament té la raó, però jo ho he dit perquè em semblava que havia de complementar la informació. Però vostè si té la raó, doncs, la té, i s'ha acabat.

Per tant, en aquest moment el Diputat d'Esquerra Republicana pot dir la seva posició en relació amb l'esmena.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, la nostra Agrupació ha tingut l'honor de veure's esmenats, justament, pel biògraf —com ja ha indicat el senyor Sobrequés— de Francesc Layret, en una biografia que en el seu moment va ser un llibre destacat per a tot un seguit de persones, entre les quals tinc l'honor de comptar-me.

Entenc que el caràcter de l'esmena inicialment presentada per Convergència i Unió eixampla el caràcter de la nostra proposta i del nostre homenatge cap a un sector important com és el conjunt de la societat catalana, el que passa és que en la mesura que l'eixampla també deixa descobert un element clau, com és la representació institucional, de la qual, per la via democràtica, aquesta societat catalana s'ha dotat, que és el Govern.

Per tant, en la mesura que aquest mateix Govern ha celebrat multitud d'actes institucionals en el seu propi palau, al Palau de la Generalitat, no seria potser convenient, al nostre entendre, de traspasar responsabilitats a la societat, en una línia probablement ja començada en altres terrenys, en el sentit de «depèn de vostè», en aquest cas; òbviament, l'homenatge depèn de vostè, de la societat catalana i també depèn del seu propi Go-

vern, motiu pel qual ens permetríem aquí de recordar aquella frase del qui va ser President del Parlament de Catalunya a l'exili i diputat d'aquesta Cambra, Antoni Rovira i Virgili: que sense consciència històrica no hi ha consciència nacional.

Per tant, per tal de no caure en allò que el nostre Molt Honorable President de la Generalitat s'ha referit insistentment, que és el relaxament nacional, fóra bo que ni es relaxés la societat ni es relaxés el seu propi govern, motiu pel qual nosaltres proposaríem —com ja ha estat insistentment demanat per diversos grups que han fet ús de la paraula anteriorment a la nostra— una esmena transaccional, en el sentit d'assumir com a pròpia l'esmena que ens presenta el Grup de Convergència i Unió, amb l'afegit final de: «I insta el Govern de la Generalitat a celebrar un acte institucional amb motiu d'aquest aniversari.» És a dir, la societat catalana sí, però el seu Govern també.

Si el Grup majoritari acceptés aquesta proposta, nosaltres amb molt de gust ens hi avindríem. En cas contrari, el que sotmetríem a votació seria només la nostra proposta inicial.

I, pel que fa referència a la discrepància històrica profunda de tractament de cortesia del senyor Sobrequés en relació amb Martínez Anido —i en aquest cas m'he estalviat la paraula «senyor»—: intentem sempre en aquesta Comissió, ja que es tracta d'una comissió de cultura, fer servir uns certs paràmetres expressius, però ja se sap doncs que la història en ocasions atorga la categoria de «senyor» i fins i tot la categoria d'«excel·lentíssim» a determinats personatges que sota cap concepte no se la mereixen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

(*L'H. Sr. Ferrer demana per parlar.*) Em penso que és obligatori donar la paraula al Diputat de Convergència i Unió, que la demana. Que és per..., fa referència a la qüestió que acaba de parlar el senyor Carod-Rovira? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. FERRER: Gràcies, senyor President. És per manifestar que el Grup de Convergència i Unió accepta aquesta transaccional, coherent amb el sentit que nosaltres havíem volgut donar, que hem volgut donar a la nostra esmena, d'eixamplarlo, i, per tant, que complementa l'actual redactat. O sigui que acceptem aquesta transaccional.

(*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Marçal Casanovas demana la paraula?

El Sr. CASANOVAS: Abusant de l'amabilitat del senyor President, que atorga paraules a les persones que les demanen, jo voldria proposar, no sé si..., no voldria abusar, però voldria proposar un text més senzill, que em sembla..., acceptant la segona part de la proposta de Convergència i Unió i afegint-la a continuació de la Proposició no de Llei, em sembla que queda el text molt coherent. Diria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a celebrar un acte institucional en memòria de Francesc Layret en commemoració del setantè aniversari del seu assassinat i encoratja la societat catalana que celebri actes en la seva memòria i que la seva vida sigui objecte de record i homenatge.»

Jo faig aquesta proposta, ja que el senyor President ha tingut l'amabilitat i l'amplitud de mires de deixar parlar als diferents diputats.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Casanovas. El senyor President ha tingut la debilitat de deixar fer

aquesta proposta, però qui ha d'acceptar la proposta és, diguéssim, el propietari de la Proposició no de Llei. Aleshores, jo, bé, per no entorpir aquest afany que hi ha, em sembla, de trobar una unanimitat, bé, esgoto totes les possibilitats.

Senyor Carod-Rovira, senyor Joaquim Ferrer, com veuen aquesta proposta que ha fet el senyor Marçal Casanovas?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, en el nostre cas no tindríem inconvenient a alterar l'ordre dels factors, perquè em sembla que és exactament..., recull les dues possibilitats, és a dir, allò que, fins i tot en aquest cas, la Mesa cregui més oportú. Mentre s'hi continguin els dos elements clau, que són l'homenatge institucional i l'homenatge del conjunt del nostre país, no hi tenim cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Joaquim Ferrer?

El Sr. FERRER: Sí. Nosaltres preferiríem el primer redactat, el que ha fet, el que ens ha llegit abans el Diputat senyor Carod-Rovira, perquè ens sembla que situa en un ordre que té molt significat els elements que intervenen en aquest homenatge: en primer lloc, el poble i, en segon lloc, el Govern del país.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, ja no farem cap més discussió..., però jo necessito que el senyor Carod-Rovira em digui què és el que posem a votar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Doncs, sentides aquestes intervencions, el text que té el senyor lletrat en aquests moments i la Mesa a la seva disposició.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Moltes gràcies. Aleshores, el vol llegir? *(Pausa.)* El senyor Secretari donarà lectura a la transaccional per emetre el vot.

El Sr. SECRETARI: «El Parlament de Catalunya, en ocasió de la commemoració del setantè aniversari de l'assassinat d'en Francesc Layret, encoratja la societat catalana que celebri actes en la seva memòria i que la seva vida sigui objecte de record i homenatge i insta el Govern de la Generalitat a celebrar un acte institucional amb motiu d'aquest aniversari.»

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició ha estat aprovada amb 19 vots a favor i 1 abstenció.

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Creació de la Medalla President Companys, presentada per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula el senyor Carod-Rovira.

Proposició no de Llei sobre la Creació de la Medalla President Companys

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, enguany amb motiu del cinquantè aniversari de l'afusellament de qui va ser President de la Generalitat, Lluís Companys i Jover, s'han dut a terme un seguit d'actes institucionals, i també de caràcter civil des de la nostra mateixa societat catalana, en recordança de qui va ser el primer mandatari del nostre país fa ja més d'una cinquantena d'anys en uns moments històrics especialment delicats.

Malgrat tot, l'existència d'aquests homenatges ha anat vinculada a una data tan fugissera i passatgera com és justament

l'escaïença d'un aniversari, motiu pel qual, un cop l'aniversari ja ha estat superat, perquè cronològicament li toca, probablement no en quedi ja una recordança més explícita.

Des de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya hem pensat que fóra adequat de perllongar al llarg del temps aquesta recordança cap al President Companys amb la creació d'una medalla —medalla President Companys— destinada a guardonar, a significar públicament aquells ciutadans i ciutadanes del nostre país que, havent sobresortit en el seu àmbit professional respectiu i havent aconseguit una projecció exterior notable a partir precisament de la seva activitat professional, hagin deixat palesa en tot moment la seva condició de catalans. És a dir, entenem que aquesta afirmació introdueix un matís important en altres medalles que ja té instituïdes la Generalitat, com pot ser la mateixa Medalla d'Or de la Generalitat o la Medalla President Companys.

Òbviament, tots els països disposen d'elements diversos de significar públicament, de guardonar, d'homenatjar, de premiar els seus ciutadans més remarcables, i en aquest sentit la mateixa institució de la Generalitat de Catalunya al llarg d'aquests darrers deu anys, amb una amplitud de mires realment remarcable, ha concedit medalles i ha fet homenatges a personatges tan sobresortints i singulars de la nostra societat com el senyor Juan Antonio Samaranch, el senyor Luís Magaña o el mateix ambaixador de l'Estat d'Israel a Espanya. Com que probablement algunes d'aquestes distincions no s'escaurien precisament en la dimensió que nosaltres volem donar a aquesta Medalla President Companys, per això hem presentat aquesta iniciativa, convençuts que pot ser d'utilitat; per una banda, per continuar la memòria històrica del President Companys i també, per l'altra banda, per fer públic aquest homenatge a un seguit de personatges destacats de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Com que no hi ha presentada cap esmena, aleshores poden dir la seva posició els grups, de menor a major. El senyor Joan Martín, per l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Molt breument, en primer lloc, remarcar la idoneïtat del moment, donada la celebració del cinquantè aniversari del President Companys.

Segon, creiem que les possibles dificultats tècniques immediates que puguin ser la creació d'aquesta medalla, doncs, poden ser superades, tota vegada que la Proposició no de Llei estableix el temps de «durant el transcurs d'aquesta legislatura».

I, en tercer terme, i el més significatiu, és que en estar totalment d'acord, donarem el nostre suport i el nostre sí a aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Popular pot prendre la paraula: el senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Ens trobem amb una altra iniciativa que fa referència al President Lluís Companys i jo no voldria repetir coses que ja he dit abans en nom del meu Grup sobre aquesta figura històrica. Reiterar, això sí, molt esquemàticament, el nostre respecte a la figura en tant que figura històrica, el nostre rebuig a la seva mort, per tantes raons injustificable, i també reiterar les nostres discrepàncies i reserves profundes respecte a l'activitat pública i política.

Dit això, la proposta en concret que se'ns presenta, que és la creació d'una Medalla President Companys, no fóra en principi una idea a rebutjar, però algunes de les precisions que ha fet el senyor Carod-Rovira ens han suscitat una certa preocupació. A Catalunya existeixen ja formes d'honorar els ciutadans il·lustres en diferents camps; en els camps de l'activitat social, política, científica, literària, artística..., hi ha una sèrie d'honors, medalles i altres honors que poden rebre els nostres ciutadans més sobresortints.

L'il·lustre senyor Carod-Rovira ha dit que aquesta medalla incidiria en aquest terreny, però amb una particularitat, ell ha dit: «els que al llarg de la seva activitat hagin demostrat una catalanitat més clara o més profunda». I això ens preocupa molt, perquè, és clar, quina seria la manera de veure qui és més català que un altre? Això obriria unes possibilitats que podrien donar lloc, cosa no desitjable, a conflictes o a diferències o a interpretacions difícils per part de sectors amplíssims de la nostra societat. Per tant, jo crec que la creació d'una medalla per honorar els nostres ciutadans més actius i més honorables i més il·lustres no és una necessitat punyent en aquest moment, perquè hi ha moltes maneres i moltes medalles i molts honors per honorar aquest tipus de ciutadans. I si, a més, s'hi afegeix que aquesta medalla, en certa forma, donaria una mena de plus de catalanitat, com que el nostre Grup, francament, no pot veure la manera pràctica, ni tan sols veu viable que un plus d'aquesta mena es pogués assignar a qualsevol ciutadà de Catalunya, que pel fet de ser-ho ja és tan català com qualsevol altre, doncs, això ens suscita serioses reserves i, per tant, el nostre vot serà contrari a aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas en nom d'Esquerra Catalana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, em sembla que no cal que nosaltres expliquem la nostra devoció al President Companys, la gent d'Esquerra Catalana. Sembla que és notori que hem abonat sempre la seva memòria i els seus actes en tot moment. El que sí que no veiem afortunada aquesta Proposició no de Llei. Per una banda, si bé, doncs, estem disposats a honorar la memòria de Companys en les ocasions que sigui, no som gaire aficionats a instituir medalles a tort i a dret. D'altra banda, resulta que aquí hi ha una frase bastant desafortunada que diu «que han palesat en tot moment la seva condició de catalans». Això, des del punt de vista legal, sembla que vol dir una gent que ha nascut i ha estat tenint el seu veïnatge administratiu i ha exercit els seus drets civils en forma constant a Catalunya. Perquè això de «han palesat en tot moment la seva condició de catalans» vol dir que constantment han estat exercint els seus drets civils a Catalunya. Sí, em sembla, no entenc massa de lleis, però em sembla que la cosa va per aquí.

Per tant, nosaltres no veiem per què s'hagi d'instituir una altra medalla, un altre guardó per premiar els qui han sobresortit en l'àmbit professional respectiu quan hi ha, si no vaig errat, la medalla de Sant Jordi, que està creada amb aquesta finalitat. Si, ara, els proposants haguessin dit: «doncs, volem canviar el nom de medalla de Sant Jordi pel nom de medalla del President Companys», això hauria estat una altra cosa i nosaltres potser ens hi hauríem adherit; però voler crear una altra medalla paral·lela a la medalla de Sant Jordi per premiar els qui han palesat

en tot moment tenir un veïnatge administratiu i exercir els seus drets civils a Catalunya, vaja, no ho veiem gaire útil, i en aquest sentit nosaltres ens abstindrem en aquesta votació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Per Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per expressar, també, el nostre desig d'abstenir-nos en aquesta Proposició, i diré per què. Em penso que no hi ha cap mena de discrepància envers la figura de Lluís Companys; més encara, molts diputats del nostre Grup i aquest Diputat que els parla ens passem l'any amb l'agenda plena d'actes per parlar de la figura de Lluís Companys i del seu sentit, no solament de la seva mort, sinó de la seva vida, i estem honoradíssims que això ens sigui permès de fer-ho en el marc d'aquest any dedicat especialment a Lluís Companys.

Si ens abstenim és, primer, perquè ens fan una certa angúnia els guardons i creiem que ja està bé que hi hagi un seguit de creus de Sant Jordi, potser per l'ambivalència, perquè una creu, si és un honor, també és una creu, cosa que permet honorar però alhora castigar els destinataris d'aquesta creu. I, després, perquè ens sembla que això d'un guardó destinat a un..., perdó, una medalla destinada a «guardonar els ciutadans que, havent sobresortit en el seu àmbit professional respectiu, han palesat en tot moment la seva condició de catalans», tenint en compte el que diu l'Estatut, que allò que ens fa ser catalans és el veïnatge a Catalunya, ens portaria, com deia una mica ara el senyor Marçal Casanovas, a donar suport i a concedir medalles Lluís Companys a molts conciutadans que no m'agradaria que quedessin honorats amb el nom del nostre President màrtir. En tot cas, el meu besavi, Joan Sallarès i Pla, va ser sempre considerat com un *patricio catalán*, cambrer secret de *Su Santidad* el Papa, conseller particular de la reina Maria Cristina, i darrera d'ell va haver-n'hi molts, com el ministre Gual Villalbí, que també va ser sempre el *ministro catalán* i no crec tampoc que en aquests moments ni el meu besavi —i no em sap greu de dir-ho— ni el ministre alludit fossin, en aquests moments, commemorats amb la medalla Lluís Companys.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens abstindrem davant d'aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Ara, el Grup Socialista; el senyor Jaume Sobrequès té la paraula.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President. Aquest país d'encara no sis milions d'habitants té més premis d'honor, més distincions, més guardons, més recompenses, més claus de la ciutat, més reconeixements, més creus i més medalles que no pas ciutadans en són mereixedors. (*Rialles.*)

D'altra banda, hi ha una mena de promiscuitat endogàmica entre jurats i premiats, els mateixos però canviats de costat segons les ocasions, que això comença ja a tenir un to d'opereta còmica i un tuf tercermundista.

És, per tant, al nostre criteri, absolutament innecessari que hi hagi més distincions i més premis. Votarem, per tant, abstenció; abstenció que es fonamenta només en el respecte que tenim pel President Companys i pel Diputat i pel Grup que ha fet aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Ara pot prendre la paraula el representant de Convergència i Unió, el senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Explicaven una vegada que, reunits tres prohoms, un soviètic, un americà i un brasiler, i, lluint les seves medalles i guardons, el soviètic anava explicant les conquestes, tant espacials com bèl·liques, també les explicava contraposant-les i exhibint les seves medalles el ciutadà o militar americà. I finalment el brasiler, que en portava també moltes i moltes, i molt més grosses, van quedar sorpresos els altres dos pensant a quines conquestes espacials, bèl·liques es podien deure les condecoracions del ciutadà brasiler. I ell va contestar: «per boa conducta». (*Rialles.*) Això és el que em fa recordar, salvant temps i distància, el guardó que proposa el Diputat senyor Carod-Rovira, perquè dir que «caldrà premiar els catalans que hagin palesat la seva condició de tals i ho hagin palesat de forma permanent» —ja ho ha explicat el Diputat Marçal Casanovas— que consisteix a no fer manifestació en contra durant deu anys de residència i de veïnatge pacífic a Catalunya.

Per tant, com a mínim, l'expressió o la motivació, la *ratio decidendi* del guardó és, com a mínim, totalment desafortunada. No ho és el fet d'honorar el President Companys, i jo no entraria en competició amb els companys —excepte un Grup, que legítimament ha expressat les seves reticències a l'activitat política, no a la històrica, del President—, no entraré, el nostre Grup no entrarà en la discussió de la significació i els mèrits que comportaria instituir un guardó President Companys, però ens hi oposarem, i ens hi oposarem perquè som el Grup del Govern i, naturalment, si suméssim l'abstenció a les reticències que s'han expressat per altres grups, ens trobaríem que, tot i no estar-hi d'acord la majoria de la Comissió, aquesta abstenció comportaria l'aprovació d'aquesta Proposició no de Llei. I ens hi oposarem amb un vot «no» per raons estratègiques racionals i per raons tàctiques.

Estratègiques racionals perquè, a part de la formulació que he fet fins ara, mitjançant el Decret 457, de l'any 81, es van instaurar les creus de Sant Jordi, que s'afegeixen a altres guardons, medalla President Macià..., en feia esment irònic el Diputat Sobrequès, que realment és un país que comptem amb molts guardons. Però és que, concretament, realment, la medalla de Sant Jordi està destinada a tots aquells catalans que han excel·lit «en la tasca», i ara llegeixo textualment: «en la tasca de defensa de la seva identitat i de restauració de la seva personalitat»; em refereixo al sentit català. Per tant, la definició de la Creu de Sant Jordi diu, amb paraules afortunades i justes, el que segurament voldria definir el Diputat Carod-Rovira. Per tant, a mi, em sembla que, existint les creus de Sant Jordi, és repetir un guardó; per tant, per raons d'estratègia i de racionalitat no caldria fer-ho.

Però tampoc caldria fer-ho per raons tàctiques. Aquí, senyor President, jo faig un procés d'intencions, i ho dic molt clarament, i el faig a títol particular —no vull comprometre el meu Grup—, però ens té acostumats últimament el Diputat Carod-Rovira a presentar iniciatives legislatives parlamentàries que aquest Diputat, en el seu desconeixement i humilitat, sempre té la sensació que són destinades, almenys d'una forma aleatòria, a posar contra les cordes al Grup de Convergència i Unió, palesant el seu nacionalisme que fa aigües o una mica deixatat. Naturalment, sobre això a partir d'ara podem dir que el Grup

parlamentari de Convergència i Unió ha estat l'únic que en la Comissió de Cultura ha votat en contra de donar una medalla anomenada «President Companys». I això és un risc polític, un cost polític que estem disposats a assumir no ja per aquelles raons estratègiques, sinó perquè, per raons tàctiques, senyor President, perquè ens temem que, si hi donéssim suport, caient en aquest risc polític, ens trobaríem que demà tindríem la proposta d'una medalla del President Tarradellas i arribar fins al President Casanovas.

Per tant, per aquestes raons estratègiques i tàctiques, i repeteixo que aquesta última part de la intervenció correspon a un procés d'intencions que fa aquest Diputat i que n'assumeix les conseqüències a títol personal, sense voler comprometre el Grup, votarem no, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Havent ja... (*L'I. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Senyor Carod-Rovira, vostè dirà si li sembla que té dret a la intervenció i...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Jo entenc que sí, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Digui...

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...perquè m'he sentit contradit en l'afirmació que he fet durant la meua exposició de motius i, per tant, em penso que tinc dret a una intervenció ja que el senyor Camps ha expressat el que li semblava que era el meu criteri, que no té res a veure amb el criteri que jo he expressat anteriorment, perquè crec que...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui el que li sembli...

El Sr. CAROD-ROVIRA: ... tinc tot el dret del món a defensar-me.

El Sr. PRESIDENT: Digui el que hagi de dir.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. En tot cas que les propostes que jo tinc l'honor de presentar en aquesta Comissió no són propostes meves, sinó que són propostes de l'Agrupació parlamentària; en aquest cas, la proposta ens va venir de la mà d'un antic diputat d'aquesta Cambra, el senyor Marc-Aureli Vila, jo amb molt de gust la trasllado aquí, i que quedi clar, en tot cas, doncs, que el nostre objectiu, doncs, polític, com tots els altres objectius polítics són perfectament legítims mentre es defensin per la via parlamentària, que és la que nosaltres defensem, del relaxament o no i de posar contra les cordes o no d'un govern determinat, en dona compte o no les seves declaracions públiques i no els seus actes. I, en tot cas, que no pateixi, si algú proposa la medalla President Tarradellas, pot tenir el convenciment més absolut que no serem nosaltres qui la proposarem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Algú vol intervenir? (*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Només aclarir que en cap moment he posat en dubte la legitimitat de la presentació de qualsevol proposta legislativa per part del senyor Carod i del seu Grup.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre grup? (*Pausa.*) Podem passar ja a la votació?

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text proposat pel grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 13 vots en contra, 1 a favor i 9 abstencions.

(*L'I. Sr. Martín demana per parlar.*)

Perdó, senyor...

El Sr. MARTÍN: És per a l'explicació de vot, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Que és que ha canviat el vot, vostè?

El Sr. MARTÍN: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Sí? Doncs, expliqui per què ha canviat el vot. Serà interessant.

El Sr. MARTÍN: Sí, molt breument. Nosaltres havíem anunciat el vot favorable, i hem votat l'abstenció. La raó és que nosaltres, quan hem estudiat la proposta d'Esquerra Republicana, doncs, entenem, hem volgut entendre l'esperit que animava i l'oportunitat, atesa la celebració del cinquantè aniversari del President Companys, i és en aquest sentit que l'hem volgut recolzar. Nosaltres creiem, com a agrupació parlamentària, que intentem endevinar l'esperit que anima una proposició no de llei, però també tenim l'obligació d'escoltar els raonaments de les altres forces polítiques; escoltades aquestes i veient que aquest esperit, doncs, possiblement, era el que nosaltres pensàvem i no era recolzat, o no així interpretat per la resta de forces polítiques, és el que ens ha fet canviar el nostre vot i votar en aquest cas l'abstenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Martín Toribio.

Passem ara al que havia de ser el primer punt de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral a la Comissió. Eren quatre preguntes. S'ha rebut una nota, en un fax, en què es diu, textualment: «Lamento comunicar-li que l'Honorable Conseller d'Ensenyament» —que és el designat pel Consell Executiu— «no podrà comparèixer davant la sessió d'avui de la Comissió de Política Cultural, per impossibilitat material en haver de presidir la sessió del Consell Interuniversitari de Catalunya, convocada per al mateix dia i a la mateixa hora».

Amb això, he donat compliment al que preguntava l'Illustre Diputat senyor Sobrequés, al qual dono la paraula en aquest moment.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President. Jo conec bé que tots els faxes porten automàticament una hora en què són emesos. Li importaria al senyor President llegir l'hora en què aquest fax ha estat rebut, si us plau?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Miri, aquí hi ha moltes lletres, però jo li llegiré: 27/1, 90 17: 00...

El Sr. SOBREQUÉS: A les cinc, a les cinc de la tarda.

Moltes gràcies, senyor President; res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, jo prenc la paraula només perquè consti en acta —i això és a títol de queixa— que últimament, no el senyor Laporte, sinó també altres representants del Govern, canvien les hores que es fixen en les convocatòries de les comissions per assistir a les sessions. Jo crec que s'hauria de fer una recomanació, elevar una recomanació al President del Parlament de Catalunya perquè les peticions de presentació dels diferents consellers i altres membres dependents del Govern que han de comparèixer d'una manera automàtica a les sessions a les quals se'ls reclama, ho facin, que no es faci servir això, perquè he observat —ja dic, no per part del Conseller de

Cultura en exclusiu; en aquest cas d'avui sí—, però, que això és un costum que va proliferant cada vegada més.

Jo demanaria al President de la Comissió que formulés aquesta queixa al President del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Soto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Soto ha demanat la paraula. Després que parli el senyor Soto, jo contestaré una cosa que li haig de dir al senyor Marçal Casanovas...

El Sr. SOTO: Jo, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Però primer té la paraula el senyor Soto.

El Sr. SOTO: És per unir-me a la queixa que han expressat altres diputats. Jo crec que seria convenient que, si no en nom de tota la Comissió, almenys sí dels diputats i dels grups parlamentaris que s'han expressat en aquest sentit, traslladés vostè la nostra queixa al President i a la Mesa de la Cambra, perquè entenem que no és acceptable que quan un Conseller ha de venir a la Cambra, i se l'ha convocat amb el temps oportú, que no ho faci. I molt menys —ja és absolutament inqualificable— que la nota de disculpa arribi amb una hora de retard, tal com ha fet palès el senyor Sobrequés, a la Comissió de Cultura. És un menysteniment per aquesta Cambra que jo crec que cap grup parlamentari, fins i tot el Grup parlamentari del Govern, no hauria de permetre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Jo ara he de fer la següent consideració, respectant absolutament el que diuen el senyor Marçal Casanovas i el senyor Soto, i és que, en primer lloc, en aquesta Comissió generalment això no s'ha produït, quan s'ha produït, sempre s'ha produït amb el consens del preguntant i el que havia de respondre, sempre, i ho dic amb tota rotunditat. Ningú em podrà contradir en això perquè hi ha documents que ho proven.

Segona cosa: avui sí que s'ha produït una cosa anòmala, i és evident que s'ha produït una cosa anòmala. I aquesta cosa anòmala, mirin, no ho prenguin com allò de dir: «Doncs, escolti, vaig a salvar una situació», no, no, no; és que és absolutament la veritat. Aquesta Comissió va ser convocada amb molta precipitació, perquè si avui no es convocava no teníem altre dia per convocar la Comissió, perquè tots els dies estan plens; tots els dies estan plens fins al dia de Nadal. Aleshores... convenia alleugerir això i no fer allò que sempre estem acusats tots plegats —i que nosaltres ens en ressentim molt—, que és el d'anar allargant, doncs, els tràmits sense cap necessitat. La compareixença, jo mateix la vaig gestionar; ja em va ser dit d'entrada que hi havia aquesta qüestió i, segurament, per una qüestió, que em sembla que jo hauria d'assumir, doncs, jo ja ho comunicaré, però, en definitiva, el tràmit no és que jo ho comunicui, sinó que això es comunicui per escrit i de la manera en què ha estat fet ara.

Jo els comunico amb tota, diguéssim, sinceritat que això ha anat d'aquesta manera, que no hi ha hagut per part del Conseller d'Ensenyament, que precisament no és una persona «reàcia» a comparèixer, absolutament, enlloc i que això no s'ha produït, doncs, per unes ganes d'obstruir el tràmit parlamentari, sinó, segurament, per una manca de previsió del President d'aquesta Comissió, que, per altra banda, ha de dir que ha fet tantes coses bones per aquesta Comissió, que una cosa dolenta, bé..., em sembla que tampoc..., li ha de ser perdonada.

(*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*)

El senyor Marçal Casanovas ara em perdonarà.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Jo no poso en dubte la seva bona voluntat, ni faig cap greuge al President de la Comissió. Jo només he volgut observar que això es produeix, últimament, massa sovint. D'acord que al senyor Conseller potser no li anava bé, però ni als quatre..., jo no em vull posar en els quatre preguntants, si els anava bé venir avui o no, però jo també vaig rebre la..., això és fet del dia 22 de novembre; jo vaig rebre la convocatòria el dia 24 de novembre, també tenia els meus inconvenients per venir a la Comissió i, no obstant, hi he vingut, perquè és el meu deure, i el Conseller té el deure de venir aquí, també; és un deure d'ell. I, d'altra banda, li vull dir, no perquè es cregui vostè que és una qüestió de dir: «Els diferents consellers ho han fet...» No, no, puc citar noms.

Escolti, la Comissió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... (*Remor de veus.*) Un moment, un moment... Estava convocada per a un dia d'aquests i va ser ajornada, també, a petició del senyor Granados, perquè no li venia bé aquell dia. I és una comissió que es convoca cada vegada en una data determinada. Vull dir, és aquesta i encara en citaríem d'altres. Davant els gestos del senyor President, me n'abstinc de citar-ne d'altres.

Vull dir que això és una queixa, no dirigida a aquest simple gra de sorra, sinó a tots els altres que han vingut a darrere.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Soto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Senyor Soto?

El Sr. SOTO: També en la mateixa direcció i sense cap mena d'acritud –i jo crec que hauríem de treure acritud a aquest incident i acritud al Conseller Laporte, que, probablement, és un dels consellers més respectuosos amb això–, però sí que és obvi que darrerament s'observa un cert deteriorament en aquest tipus de coses, i això no és bo. I jo comprenc que el Conseller tenia la reunió del Consell Interuniversitari i que un altre director general pot tenir una altra cosa, però entre tots –i jo crec que entre tots els grups parlamentaris– hauríem de fer l'esforç de fer entendre a tothom, als diputats, als consellers, etcètera, que la primera institució nacional d'aquest país és el Parlament, i, per tant, una convocatòria del Parlament passa per sobre de qualsevol altra cosa. I jo voldria que en aquest sentit transmetés aquesta preocupació a la Presidència i a la Mesa de la Cambra, sense acritud, senzillament perquè tornem a fer les coses com s'han de fer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El missatge que vostès volien comunicar, ja està comunicat; això surt al *Diari de Sessions*. En fi, jo faré arribar, com a President de la mesa, el *Diari de Sessions* assenyalat a qui correspongui, perquè es vegi que la preocupació que vostès tenen, que no és una preocupació d'obstrucció, que és una preocupació per a un bon funcionament del Parlament, doncs, sigui al màxim d'obviada.

Podem continuar? (*Pausa.*) Continuem.

Aleshores, passariem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre una Subvenció als Estudiants Universitaris per a cobrir les Despeses ocasionades pels Peatges de les Autopistes; aquesta ha estat presentada pel Grup Popular i tenim una nota en què el Grup Popular autoritza la Diputada senyora Maria Dolors Montserrat i Culleré, Diputada i portaveu adjunta del Grup parlamentari, perquè defensés aquesta Proposició no de Llei. La senyora Montserrat té la paraula.

Proposició no de Llei sobre una Subvenció als Estudiants Universitaris per a cobrir les Despeses ocasionades pels Peatges de les Autopistes

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, seré molt breu en la defensa d'aquesta Proposició no de Llei del Grup Popular, perquè crec que tots vostès consideraran amb nosaltres, per la mateixa sensibilitat de pares, professors i fins i tot d'un Il·lustre Diputat de la Cambra, com a estudiant, sobre aquest tema en què hi ha molts, moltíssims estudiants universitaris que, a causa de l'horari de les classes i al lloc que per sorteig o nota els pertoca acudir a cursar els seus estudis, es troben davant la impossibilitat d'utilitzar els serveis de transport públic bé sigui de RENFE, els Ferrocarrils de la Generalitat, o els serveis discrecionals per carretera, gaudint dels abonaments amb descompte que aquests serveis disposen; la qual cosa els obliga a fer servir el seu vehicle, propi o familiar, que en molts casos comparteixen entre d'altres estudiants per tal d'abaratir les despeses, entre elles els peatges de l'autopista.

Els posaré un petit exemple entre comarques i que queden ben distanciades, com poguessin ser els estudiants del Garraf o del Penedès, i que per sorteig els ha tocat anar a Osona, a l'Escola Universitària de Vic; aquests estudiants no poden gaudir d'agafar la RENFE per poder enllaçar amb els serveis discrecionals per carretera, que surten de Barcelona, trobant-se amb una impossibilitat de poder fer servir aquest tipus de servei i havent-se de desplaçar, fins i tot estudiants de Reus que s'han de desplaçar a Vic, com, podríem dir, a l'Autònoma de Bellaterra. I comparteixen els seus vehicles, bé propi o de casa seva, dels familiars, pagant les despeses de la gasolina o del gas-oil amb què funcioni aquest vehicle, i havent de pagar les despeses de l'autopista.

Hi ha estudiants que tenen una despesa diària de 1.000 fins a 1.300 pessetes diàries pel desplaçament a la seva zona universitària. I en aquest sentit, i per aquests motius, hem presentat la següent Proposició no de Llei perquè Parlament insti el Consell Executiu a fi que els estudiants universitaris, acreditant la impossibilitat d'utilitzar els serveis públics, gaudeixin d'una reducció d'uns 50% dels peatges a les autopistes que es vegin obligats a utilitzar, o bé d'una subvenció especial per cobrir les despeses ocasionades per les autopistes.

Tot esperant el vot favorable de tots vostès, res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. A aquesta Proposició no de Llei hi ha una esmena presentada pel Grup Socialista; per defensar-la, el senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Nosaltres no estem contra la Proposició no de Llei del Grup Popular; entenem que existeixen casos que fan gairebé necessari el desplaçament per autopista del domicili de l'estudiant a la universitat. Però la nostra esmena vol plantejar el problema en tota la seva generalitat per a tots els mitjans de comunicació, especialment els públics.

Hi ha alguns estudiants que estan en inferioritat de condicions sobre els altres perquè no existeix una especialitat, o bé no existeix una plaça disponible en un centre pròxim. Això suposa, en molts casos, atesa l'estructura universitària de Catalunya, una despesa important. És cert que ja existeixen alguns ajuts,

com ara, en el cas de la Universitat Autònoma existia un conveni amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, però en altres casos no existeixen ajuts. Per tant, l'únic que fem en aquesta esmena és demanar que es tingui en compte, doncs, ajuts per desplaçament en general per a tots els mitjans de comunicació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Magí Cadevall. Ara, pot prendre la paraula... Pel Grup CDS, el senyor Joan Martín Toribio no hi és; pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tampoc hi és; pel Grup Popular, ja ho ha fet; pel Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas, en nom d'Esquerra Catalana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres som sensibles a aquesta problemàtica del desplaçament dels estudiants; almenys els pares que tenim fills que es desplacen per qüestions universitàries el sentim molt, aquest problema. Però jo voldria que consideressin, tal com està redactada —em sembla que per millorar-la— la Proposició no de Llei. Aquí hi ha una esmena del Grup Socialista en la qual a continuació que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir ajuts especials als viatges a favor d'aquells estudiants...», etcètera. Això és veritat; això ja es pot fer i es fa en certs mitjans públics; hi ha reduccions per als estudiants i creiem que és útil que així sigui; ara, no veiem, comentant la Proposició no de Llei per a la qual se'ns demana el vot, no veiem de quina manera es poden reduir els peatges un 50%, com el Govern de la Generalitat pot autoritzar això. És una empresa privada que té les seves formes de peatge i en la qual, doncs, ells contempen la seva manera de fer i per ara no s'ha procedit mai a cap tipus de cosa d'aquestes. Nosaltres veuríem bé, veuríem bé, que l'esmena del Grup Socialista vingués a continuació, quan diu: «acreditada la impossibilitat d'utilitzar els serveis públics»; que aquests ajuts universitaris no fossin solament per aquells que: «bé, mira, va, agafem el cotxe, anem-hi, que és més còmode que no pas agafar el tren». Això és evident; tothom, podent passar gratuïtament o amb un descompte substancial per l'autopista, doncs, es podria donar el cas de, en llocs que s'hi pot anar amb un transport públic en el qual es pot tenir descompte, doncs, s'optés per anar per l'autopista perquè, doncs, mira, és més bonic, és més còmode. I llavors, evidentment, el cost va a càrrec de l'erari públic. Nosaltres veuríem bé que aquest esforç de l'erari públic es fes per als llocs on els serveis públics no arriben.

En aquest cas, si es fes d'aquesta manera, nosaltres votaríem favorablement aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Ara pot el senyor Ignasi Riera, en nom d'Iniciativa per Catalunya, dir la seva posició.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Una vegada més coincidim amb la sensibilitat de la Diputada Dolors Montserrat, perquè ha sabut entendre una problemàtica real; però, en canvi, tècnicament, no acabem d'entendre el sentit de la seva Proposició no de Llei, una mica per les raons ja dites.

En primer lloc, perquè ens sembla que la limitació dels ajuts dels estudiants universitaris no és clara, perquè en aquests moments hi ha estudiants de formació permanent, escoles d'arts i oficis, etcètera, no universitaris, que també s'han de traslladar per raó dels seus estudis.

En segon lloc, perquè és que no acabem d'entendre com pot arbitrar el Consell Executiu aquesta reducció per part d'unes empreses privades, si no és amb contraprestacions que podrien acabar sent difícils o —dic— tenint contrapartides per a la resta d'usuaris d'autopistes.

Ens semblaria més clar si la senyora Dolors Montserrat, o el Grup Popular, pogués acceptar l'esmena socialista, perquè aleshores sí que hi votaríem a favor; en cas contrari, nosaltres ens abstindríem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. I ara, finalment, pel Grup de Convergència i Unió, la senyora Pilar Busquets té la paraula.

La Sra. BUSQUETS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, l'Ordre del BOE de 7 de juny de 1990 estableix sobre requisits acadèmics, econòmics i procedimentals per a la concessió de beques i ajuts a l'estudi, i l'Ordre, també, del BOE, del 8 de juny de 1990, convoca beques i ajuts a l'estudi en els nivells universitari i mitjà per al curs 1990-1991.

Les convocatòries de beques i ajuts a l'estudi, gestionades pel Ministerio de Educación y Ciencia, comprenen les despeses derivades de la distància entre el domicili familiar dels estudiants i el centre docent on realitzen llurs estudis.

En resposta al contingut de la Proposició no de Llei, presentada pel Grup parlamentari Popular, he de dir que el Departament d'Ensenyament desitjaria molt bé que li fos transferida la gestió d'aquestes beques a Catalunya; però el MEC, evidentment, s'hi oposa, al·legant el seu caràcter compensatori. Per aquest motiu l'actuació del Departament en aquest àmbit es limita a proposar millores en l'establiment dels requisits per poder sol·licitar les beques.

Enguany, però, s'ha aconseguit que s'augmentessin en determinats sectors els marges econòmics establerts per poder gaudir dels ajuts. Tanmateix, per ordre del 25 de setembre de 1990, el Departament d'Ensenyament va convocar un concurs públic per a la concessió d'ajuts a estudiants universitaris de primer i segon cicle per a matrícules en centres adscrits i allotjaments en col·legis majors i residències d'estudiants.

D'altra banda, cal tenir en compte també que el Departament d'Ensenyament realitza un esforç pressupostari important en el transport escolar col·lectiu, 1.300 milions de pessetes anyals per aquest concepte i en els ajuts individuals de transport, en nivells no obligatoris, 160 milions de pessetes anyals.

Per tot el que acabo d'exposar, el Grup parlamentari de Convergència i Unió votarem en contra de la Proposició no de Llei presentada pel Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Montserrat, en aquest moment, pot dir la seva opinió sobre l'esmena presentada.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Comparteix plenament l'esmena presentada pel Grup Socialista i hem estat parlant i dialogant tots dos grups sobre aquest tema per veure com li trobàvem una solució per tal de poder-la portar, fins i tot, més complerta. I, en aquest sentit, el senyor Magí Cadevall m'ha permès, i a la vegada hem pogut fer, una transaccional que li faria arribar.

Entenc perfectament els altres grups parlamentaris i els agraeixo la seva col·laboració i lamento moltíssim que el Grup

majoritari de Convergència i Unió voti en contra d'aquesta Proposició no de Llei quan, veritablement, gran quantitat de les famílies a Catalunya tenen una despesa molt i molt important —i són moltíssimes— a causa d'aquest tipus de transport del que no poden gaudir.

Sóc conscient del gran esforç que fan sobre el transport escolar col·lectiu, però que en cap dels casos els estudiants universitaris, fins i tot els estudiants a què ha fet esment l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, no tenen accés a aquest tipus de descompte perquè a les seves comarques els serveis públics no són adients per poder arribar a les universitats o als col·legis universitaris.

En aquest cas, senyor President, li llegiria aquesta esmena transaccional i la faig arribar a la Mesa. El redactat diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir ajuts que facilitin el desplaçament mitjançant transports públics dels estudiants des dels seus domicilis a la universitat i també que aquells que acreditin la impossibilitat d'utilitzar els serveis públics gaudeixin d'una reducció d'un 50% dels peatges, o bé, d'una subvenció especial per cobrir les despeses ocasionades per les autopistes.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Es donen per assabentats els senyors i senyores diputats del contingut d'aquesta transaccional? Estem en disposició de votar? (Pausa.) Molt bé. Per tant, considerem retirada l'esmena que ha presentat el Grup Socialista a favor d'aquesta transaccional.

Les senyores i senyors diputats que estiguin a favor del text d'aquesta transaccional, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta transaccional ha estat rebutjada per 12 vots en contra i 8 vots a favor.

Moltes gràcies.

Passem al punt número 4: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Adjudicació de les Vacants Docents dels Centres d'Ensenyament Secundari; és del Grup Popular: per presentar aquesta Proposició no de Llei, el senyor Aleix Vidal-Quadras.

Proposició no de Llei sobre l'Adjudicació de les Vacants Docents dels Centres d'Ensenyament Secundari

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies. Aquest any, igual que anys anteriors, l'inici de curs en els centres d'ensenyament secundari, instituts de formació professional, de batxiller, extensions de batxillerat i seccions de formació professional, ha presentat anomalies en allò que fa referència al calendari establert per al nomenament dels professors.

Sabem que la Conselleria es troba subjecta a nomenaments anteriors, en el cas dels concursos de trasllat; a nomenaments fets pel Ministeri d'Educació a Madrid. Però, en canvi, també sabem, tots sabem que hi ha altres casos, tals com el de comissió de servei, professors que aproven l'oposició durant el mes de juliol, professors amb expectatives de destinació, que aquests sí que corresponen a la Conselleria. Val a dir que aquest problema és més agut en centres que estan a les comarques; és a dir que són centres que no es troben a Barcelona, ni a

les seves rodalies, sinó que estan allunyats de la conurbació urbana barcelonina i on els professors, o almenys bastants d'ells, es resisteixen, en principi, a ser destinats.

És bo recordar una mica, repassar el calendari, tal com s'ha produït, precisament, aquest any, aquest curs. Recordem que el 16 de maig es va enviar als centres la normativa perquè els professors que es troben en situació d'expectativa de destinació, interins i aquells que, per altres circumstàncies, volen sol·licitar comissió de servei, tenen com a data de termini, per presentar aquestes sol·licituds, el 9 de juny. Aleshores a principis de juliol es fan públiques les llistes de professors que havien sol·licitat comissió de servei. A partir d'aquí hi ha un període de reclamacions i és a finals de juliol quan es comencen a conèixer les comissions definitives.

Aleshores comença un període de silenci administratiu, que queda interromput, més o menys, cap a meitat de setembre; hi ha un telegrama, que s'envia als centres amb data 14 de setembre, comunicant que les llistes de la resta de professorat ja han estat exposades; és a dir, expectativa de destinació i opositors en pràctiques, interins. I també s'assenyala que hi ha un termini, el 17 del mateix mes, és a dir, del 14 al 17, per a reclamacions. Per últim, els dies 20 i 21 es fan públiques les llistes definitives.

Ara bé, cal recordar que el dia 21 era divendres i que el curs havia de ser iniciat el dia 24, que era dilluns. Mentrestant les diferents direccions de centres, doncs, posen el crit al cel perquè encara no tenen les plantilles assignades amb l'antelació suficient per distribuir els professors per assignatures i per cursos i per poder posar a punt els horaris.

Cal afegir, també, que els professors afectats, molt sovint, tenien un cap de setmana, o potser una setmana, per organitzar la seva nova vida, per buscar habitatge —cosa que és molt difícil, sobretot en localitats petites, lluny de les grans ciutats—, i en molts casos, també, organitzar la seva vida familiar. Les protestes, tant oficials com oficioses, les sol·licituds de canvi de places i les situacions d'ansietat o fins i tot d'angoixa que s'han produït en persones afectades per aquesta problemàtica, també són ben conegudes i els mitjans de comunicació se'n van fer ressò.

Després de la data que he citat últimament, els nomenaments, que fins ara els havia fet la Direcció General de Professorat, passen a les delegacions territorials, que comencen contactes, trucades telefòniques a professors que havien quedat sense nomenar, etcètera. La setmana del 24 de setembre, que és quan en teoria s'havien d'iniciar les classes, ja està començada i comencen a sortir comunicats de directors de centres, de sindicats, explicant la impossibilitat d'iniciar el curs en aquestes circumstàncies, i aleshores la Conselleria obre unes investigacions sobre aquestes situacions. Durant la setmana del 24 és interessant assenyalar que hi havia centres, sobretot els de la Catalunya interior i meridional, amb dèficits de professorat assignat de l'ordre del 25%. I, si tenim en compte que aquests centres tenen un claustre de professors normalment petit, ens adonarem de la importància d'aquestes dificultats.

A tot això, a les diferents delegacions territorials s'estaven fent nomenaments de professors que tenien un termini de vint-i-quatre hores per incorporar-se, amb la particularitat que si aquests eren d'ingrés nou a l'Administració, encara havien de traslladar-se a Barcelona per fer el reconeixement mèdic i algu-

nes proves clíniques, la qual cosa representava uns dies més de no-assistència als seus centres.

Tot això ens va portar que la setmana primera d'octubre encara hi havia centres que no tenien la seva plantilla disponible. Si a això hi afegim que els dies 25, 26 i 27 de setembre hi havia proves de selectivitat i que molts professors havien de participar com a membres de tribunals de selectivitat en aquestes proves, veiem una circumstància més que agreujava el panorama general.

En definitiva, senyor President, que aquest calendari, tal com està plantejat, impossibilita a molts centres, sobretot de les comarques, de començar el seu curs amb normalitat i presenta dificultats i problemes molt greus per a la vida personal, professional i familiar de molts professors.

Per tot això creiem, senyor President, que la nostra Proposició no de Llei ha de ser ben rebuda pel Grup de la majoria com per la resta de grups de la Cambra, perquè, en definitiva, el que es fa amb una línia d'estímul constructiu a l'acció de govern és intentar sortir al pas d'una situació que pateixen els nostres centres d'ensenyament secundari i que repercuteix molt negativament en la qualitat de l'ensenyament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Com que no hi ha cap esmena a aquesta Proposició no de Llei, els Grups parlamentaris poden expressar, ara, el seu punt de vista. El CDS és absent de la sala; Esquerra Republicana, també; el Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas en nom d'Esquerra Catalana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Poc cosa es pot afegir a la docta exposició que ha fet el Diputat presentador de la Proposició no de Llei. Nosaltres diem simplement que vam estar temptats, els diputats d'Esquerra Catalana, de fer-hi una esmena, a aquesta Proposició no de Llei, i de canviar la paraula «secundari» per «públic», o sigui «ensenyament públic», en lloc d'«ensenyament secundari»; però després de reflexionar-hi, no vam fer l'esmena perquè vam dir que potser se'ns diria que barrejàvem els conceptes i que això fóra, doncs, un pretext per no votar a favor d'aquesta Proposició no de Llei.

És a dir que no hem fet l'esmena; estem plenament d'acord amb l'exposició del senyor Vidal-Quadras i anunciem que votarem favorablement la Proposició no de Llei presentada a la nostra consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Ara pot expressar el seu punt de vista el senyor Ignasi Riera en nom d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President; per afirmar que votarem favorablement aquesta Proposició no de Llei i més encara després d'aquesta lliçó magistral del doctor Vidal-Quadras.

Recordem que el nostre Grup, entre les preguntes plantejades a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, de paraula i per escrit, ens hem interessat per aquest tema que distorsiona el funcionament de molts centres i, precisament, per això ja ho havíem preguntat i ens havíem interessat per aquest tema. Insisteixo, també, que la Federació d'Associacions de Pares d'Ensenyament Secundari, o FAPAES, s'han preocupat especialment per aquest tema, també, en tant que element de distorsió per al començament de curs dels ensenyaments secundaris. I

és que per totes aquestes raons ens semblarà molt favorable que aquesta Cambra pugui aprovar aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Ara, el Grup Socialista de Catalunya pot dir el seu punt de vista. La senyora Torrent?

La Sra. TORRENT: Sí. Per a la bona planificació i programació escolar ens sembla que la Proposició no de Llei presentada pel Grup Popular té sentit i és ben rebuda com ens demanava el senyor Aleix Vidal-Quadras en la seva llarga, àmplia i argumentada exposició.

Per tant, votarem favorablement, tot i ressaltant que en més d'una ocasió el Grup Socialista ha plantejat en aquest Parlament els entrebancs i dificultats que representa per a la bona marxa del curs escolar que els nomenaments efectius es facin pocs dies abans de començar el curs acadèmic o bé quan ja ha començat.

Per tant, com dèiem, votarem a favor de la Proposició no de Llei perquè aporta un element de racionalització al procés d'adjudicació de vacants del professorat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Dolors Torrent. I ara el representant de Convergència i Unió, la senyora Teresa Ribes, dirà el seu punt de vista.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Encara que voldríem dir tot el contrari, ens sap molt de greu haver-li de manifestar, en nom del nostre Grup, que no és possible, com seria la voluntat de la Conselleria, qui ha d'estar més interessat que el mateix Conseller en què les places estiguin cobertes abans del 15 de juliol? Però això no és possible, ja que en aquella data encara no està resolt el concurs-oposició per a l'ingrés al cos de professors, la qual cosa fa impossible poder assignar a cada plaça el nom de l'opositor que la guanyarà. Si així ho fèssim, pensem que estaria molt mal vist per tothom.

Malgrat això, la Direcció General de Professorat ja ha elaborat una disposició en què consta tant la programació com la unificació de criteris que serviran per acomodar les plantilles funcionals a les necessitats dels centres per tal d'aconseguir la cobertura de totes les places al més aviat possible i en la qual queda garantida la seva provisió efectiva durant l'última setmana d'agost o, com a màxim, la primera de setembre, amb la qual cosa creiem que quedarà esborrada la preocupació del senyor Vidal-Quadras; preocupació que tots compartim i que no ens farà votar una proposició que seria impossible de complir, preguntant-li que la retiri, ja que honestament no la podem votar a favor.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Teresa Ribes. Com que no hi ha cap esmena, ja podem passar directament a les votacions.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor del text d'aquesta Proposició no de Llei, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 12 vots en contra i 8 vots a favor.

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Construcció d'un Monument Commemoratiu en el Camp de Bota, presentada pel Grup

Mixt. Per defensar aquesta Proposició no de Llei, en nom del Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas, d'Esquerra Catalana de Catalunya.

Proposició no de Llei sobre la Construcció d'un Monument Commemoratiu en el Camp de la Bota

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. En aquest cas com a portaveu del Grup Mixt i en nom del senyor Armand Ródenas, em dispenso a defensar aquesta Proposició no de Llei en la qual es demana que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu de la Generalitat a realitzar les accions adients a fi que en els terrenys que van ser el Camp de la Bota s'aixequi un monument en record de les persones allà executades i com a símbol permanent de la lluita per la pau i la llibertat.

Dins dels terrenys que ocupa la Vila Olímpica de la ciutat de Barcelona es troba l'anomenat Camp de la Bota; en el dit lloc, després de la Guerra Civil —i durant la Guerra Civil, del 1936 al 1939— foren executats nombrosos ciutadans per la seva fidelitat a la República, fet que forma part de la història de Catalunya. Els Jocs Olímpics a celebrar a Barcelona han de ser expressió de la voluntat de concòrdia del poble català i lloc de trobada de tots els qui al món desitgen la pau.

És en aquest sentit que Catalunya no pot oblidar els qui en aquest lloc perderen la seva vida en defensa de la llibertat i el seu record ha de servir a tots els qui presenciïn els Jocs per tal de refermar els conceptes de pau, llibertat i solidaritat. És amb aquest fi que es presenta la Proposició que els he llegit al començament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. No havent-hi cap esmena poden passar els grups parlamentaris a dir el seu punt de vista. El Grup del CDS no és a la sala; Esquerra Republicana, tampoc... Pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras i Roca.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Molt breument, senyor President, per anunciar la posició d'abstenció del nostre Grup davant d'aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Vidal-Quadras..., ha acabat? És que el senyor lletrat m'ha... i no he pogut sentir la seva intervenció, però ja la llegiré.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, no, senyor President; he dit que..., molt telegràficament, per anunciar l'abstenció del nostre Grup.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores ara el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per anunciar que votarem a favor d'aquesta Proposició no de Llei, per raons molt concretes. Hi ha molts noms de les famílies polítiques que han acabat desembocant a Iniciativa per Catalunya que han estat en concret víctimes executades al Camp de la Bota.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera, i pel Grup Socialista té la paraula el senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President. El Camp de Bota és un lloc d'infausta memòria; va ser un lloc d'ignomí-

nia, on eren executats sense formació de causa, en virtut de judicis sumariíssims o sense cap mena de judici, un gran nombre de persones condemnades tot simplement perquè s'havien resistit de paraula i obra contra una dictadura pretoriana i un règim totalitari.

El Camp de la Bota guarda així una certa semblança amb el Fossar de les Moreres; un monument que faci memòria dels que van morir allí víctimes del feixisme versió espanyola i per haver defensat els principis de la llibertat, de la democràcia i de la justícia social, ens sembla al nostre Grup oportú perquè pensem que aquests llocs com el Camp de la Bota, que un dia van ser regats amb la sang dels defensors de la llibertat, han d'esdevenir, com el Fossar de les Moreres, tot capgirant-ne el significat, per sublimar les infàmies de què van ser escenari.

Anunciem el nostre decidit vot favorable a la Proposició no de Llei del Grup Mixt, al qual felicitem per la seva iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Felip Lorda. Aleshores ja, havent-se expressat tots els grups, ja podem passar a la... *(Remor de veus.)* Sí, falta el Grup de Convergència i Unió, que és el senyor Jordi Vila. Perdoni, eh? Això és per demostrar una mica, doncs, que jo sóc president de tots, no? *(Rialles.)*

El Sr. VILA: Gràcies, senyor President. Bé, la Proposició no de Llei, que ens presenta el Grup Mixt, tal com està presentada sembla un text unitari, però em sembla que hi ha una exposició de motius i després la mateixa Proposició no de Llei.

L'Exposició de motius diu que dins dels terrenys que ocupa la Vila Olímpica de la ciutat de Barcelona es troba l'anomenat Camp de la Bota. Sembla ser que això no és cert; el Camp de Bota és molt més lluny d'allà on hi ha l'actual Vila Olímpica; bé, però en tot cas és una qüestió, doncs, d'ubicació geogràfica. Al dit lloc i després de la Guerra Civil, 1936 i 1939, foren executats nombrosos ciutadans per la seva fidelitat a la República, fet que forma part de la història de Catalunya. El Diputat Marçal Casanovas, quan ha llegit aquesta Proposició no de Llei, que evidentment no l'havia redactada ell, ja hi ha afegit que durant la Guerra Civil, entre el 36 i el 39, també hi va ser executada molta gent.

Segueix: «Els Jocs Olímpics a celebrar a Barcelona han d'ésser expressió de la voluntat de concòrdia del poble català i lloc de trobada de tots els qui al món desitgen la pau. En aquest sentit Catalunya no pot oblidar els qui en aquest lloc perderen la vida en defensa de la llibertat i el seu record ha de servir a tots els qui presenciïn els Jocs per tal de refermar els conceptes de pau, llibertat i solidaritat». Fins aquí el que podríem dir-ne l'exposició de motius; una exposició de motius que a nosaltres se'ns presenta una mica curiosa quant a barrejar uns jocs olímpics amb uns fets realment luctuosos i lamentables, lamentabilíssims, de la nostra història, que no tenen res a veure els uns amb els altres.

Ens sembla que el que pugui representar el Camp de la Bota no té res a veure amb els Jocs Olímpics. Aquesta mena, doncs, de sublimació dels Jocs Olímpics ens sembla absurdament retòrica; els Jocs Olímpics són un esdeveniment esportiu, un esdeveniment esportiu important, un gran espectacle, que se sustenta bàsicament perquè els Estats que hi participen hi estan molt interessats, perquè és una forma de potenciar el seu nacionalisme i el seu xovinisme, en contra, evidentment, de les na-

cions que no hi participen com a tals i, d'altra banda, també, sotmesos a uns grans interessos econòmics.

Per tant, separem una cosa de l'altra i no barregem, doncs, el gra amb la palla. Per tant, nosaltres, per tot el que fa referència als Jocs Olímpics estaríem rotundament en contra. No hi té res veure: votem en contra d'aquesta Proposició.

I si ens cenyim al text, només, de la Proposició no de Llei, d'erigir..., o sigui el que és el text de la Proposició: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat perquè realitzi les accions adients a fi que en els terrenys del que va ser Camp de la Bota s'aixequi un monument en record de les persones allà executades i com a símbol permanent de lluita per la pau i la llibertat». Bé, aquesta és una altra qüestió; aquesta és una altra qüestió que realment val la pena de tenir en compte. Ara a nosaltres ens sembla que tots els que van morir al Camp de la Bota, assassinats pel feixisme, i també els que ho havien estat anteriorment, assassinats per l'antifeixisme, estan dignament honorats en el Fossar de la Pedrera, on hi ha un monument als immolats per la llibertat de Catalunya, dignament presidida pel President Companys i tot plegat amb una gran dignitat. Allà hi són enterrats la majoria dels que van ser afusellats al Camp de la Bota; els seus noms estan esculpits en aquelles columnes i em sembla que Catalunya ja ha fet un gran homenatge a totes aquestes persones.

D'altra banda, hem de tenir present que no només va ser al Camp de la Bota on van cometre aquests fets, es van cometre a molts altres indrets de Catalunya, a molts altres indrets de Catalunya i, és clar, igualment, doncs, hauríem d'anar fent monuments aquí i allà. Per tant, a nosaltres ens sembla..., i sobretot tenint en compte que remoure el fantasma de la Guerra Civil, quan ja fa més de cinquanta anys que ha passat, quan no és el que la gent, el poble desitja, sinó que la gent el que vol és mirar endavant, remoure això és una tasca que ens sembla que no correspon en aquest moment al Govern de la Generalitat.

Nosaltres estaríem a favor, i el nostre Grup municipal ho recolzaria, d'una proposta municipal que allà on va ser el Camp de la Bota, que no és la Vila Olímpica, però que és una zona que serà urbanitzada perquè és on desemboca la Diagonal al mar i on ara s'està fent el cinturó del litoral, i és una zona que serà urbanitzada, que allà, realment, s'hi erigís algun monument, algun monòlit, alguna cosa, un record dels fets que van passar allà, però no en el sentit d'enaltir els uns o els altres, sinó en el sentit de rebutjar la tragèdia que allò va representar.

Al Camp de la Bota, s'hi va morir pels ideals i s'hi va matar pels ideals, i n'hi ha molts que hi van morir sense saber per què hi morien. I de Camps de la Bota, a Catalunya n'hi ha molts, i a Catalunya mai més s'ha de morir pels ideals i mai més s'ha de matar pels ideals.

Per tant, nosaltres, en el sentit que el Govern de la Generalitat, doncs, propiciï això, ens hi oposarem, no ho votarem favorablement. Estaríem d'acord, si aquesta fos una proposta municipal, de recolzar-la, però en el sentit aquest d'oblidar d'una vegada..., oblidar els odis, oblidar els rancors, oblidar les passions, no oblidar la història; nosaltres volem que la veritat, que la llibertat i que la justícia triomfin, i que tots els fets es coneguin exactament tal com són, que avui dia encara hi ha molts impediments perquè es pugui saber exactament què és el que va passar.

Per tant, jo acabaria la meua intervenció recordant les paraules que l'Altíssim, de la *Primera Història d'Esther*, de Salvador

Espriu, adreçava al Tianet i als seus companys de joc, que són les que donen sentit a allò que acabo de dir: «Atorgueu-vos sense defallences ara i en créixer, de grans i de vells, una almoïna recíproca de perdó i tolerància; eviteu el màxim crim, el pecat de la guerra entre germans. Penseu que el mirall de la veritat s'esmicolà a l'origen en fragments petitíssims i cada un dels trossos recull, tanmateix, una engruna d'autèntica llum. Amén.»

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Jordi Vila.

(*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) El senyor Marçal Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, per haver estat contradiït en les meves paraules, perquè s'ha dit, per exemple, que aquest terreny on es vol ubicar el monument no forma part de la Vila Olímpica; bé, de la Vila Olímpica concreta, no, però sí dels terrenys remodelats en ocasió de la Vila Olímpica, que la Vila Olímpica va donar lloc que es remodelés tota la costa fins al que és el Camp de la Bota.

I, d'altra banda, voldria aclarir que, si jo he dit «durant la Guerra Civil», no era en el sentit d'unes víctimes, també molt deplorables, que es van produir durant la Guerra Civil, sinó perquè l'any 39, quan es va començar a afusellar gent en el Camp de la Bota, que això no va servir per matar altra gent que els que s'hi afusellaven, perquè les altres víctimes, desgraciadament, tots sabem que queien cap a la Rabassada, cap a altres llocs, però no es molestaven ni a anar al Camp de la Bota, amb aquells... Vull dir que no faig referència a aquests. Si dic que «durant la Guerra Civil», és que el gener del 39, quan es va ocupar Barcelona, la Guerra Civil encara va durar tres o quatre mesos més, en l'espai de la resta de l'Espanya republicana. I en el Camp de la Bota ja es va començar a afusellar gent l'endemà mateix d'haver estat ocupada Barcelona. És en aquest sentit que ho he dit, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. De fet, de tota manera, aquí l'important és que considerem què és el que s'ha de votar d'aquesta Proposició no de Llei. Contràriament al que normalment sempre es fa, hi ha una exposició de motius i després del títol «Proposició no de Llei» ve exactament el que s'ha de votar. En aquest cas no està presentat d'aquesta manera, i a la Mesa i al lletrat ens sembla que aquesta Proposició no de Llei, la votació en tot cas hauria de limitar-se a les cinc ratlles últimes de la Proposició no de Llei. Si això fos així, les posaríem a votació. Si el que ha presentat la Proposició no de Llei creu que ha de ser d'una altra manera, que ho digui i ho farem exactament de la manera que ho digui el proponent de la Proposició no de Llei. Té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Vostè sap que el Grup Mixt està compost per una heterogeneïtat de diputats i no tots se saben el Reglament com caldria. És evident que la Proposició que s'hauria de votar, que crec que s'hauria de votar és aquesta que comença: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu...» El que passa és que és mal presentada en aquest cas, i m'excuso davant del senyor President que això hagi estat així.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas.

Aleshores, passarem a la votació d'aquestes cinc ratlles darreres que diuen el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat que realitzi les accions

adients a fi que en els terrenys del que va ser Camp de la Bota s'aixequi un monument en record de les persones allà executades i com a símbol permanent de la lluita per la pau i per la llibertat.» I res més.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text de la Proposició no de Llei, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 12 vots en contra, 7 vots a favor i 1 abstenció.

Proposició no de Llei sobre el 500 Aniversari de l'Edició de *Tirant lo Blanc*

Passem ara a l'últim punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre el 500 Aniversari de l'Edició del *Tirant lo Blanc*, presentada pel Grup Popular de Convergència... (*remor de veus*), ai, perdó, pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per presentar-la, el senyor Vernet.

El Sr. VERNET: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb motiu de celebrar-se aquest any del 1990 el cinquè centenari de la primera edició de *Tirant lo Blanc*, una de les obres més significatives de la literatura catalana, la Generalitat endegà una intensa campanya de difusió de l'esmentada obra i de sensibilització a tots els nivells. S'havia programat ja el novembre de l'any passat. Entre d'altres, caldria destacar el concurs d'iniciatives didàctiques sobre el *Tirant*, iniciat el mes de maig passat, i el recentment celebrat simposi «*Tirant lo Blanc*», amb la intervenció de rellevants personalitats del món literari. Importants col·laboracions amb la Generalitat valenciana, amb projectes de realització d'una pel·lícula, d'una sèrie de televisió, l'adaptació de dos guions teatrals sobre l'obra, multitud d'iniciatives a nivell escolar, així com la preparació d'una versió radiofònica de la novel·la i l'organització, conjuntament amb l'Ajuntament de València, d'una exposició sobre el món del *Tirant*... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Continui, continui, senyor Vernet.

El Sr. VERNET: Tenim constància també d'actuacions institucionals de les Illes, de la Catalunya Nord i —com ja hem esmentat, i d'una manera principal— del País Valencià. Cal recordar que l'autor del *Tirant*, el cavaller mossèn Joanot Martorell, era fill de Gandia. Ateses les dificultats que, de vegades, hi ha en relació amb València, ens semblà més oportú i ètic, abans de presentar aquesta Proposició no de Llei o aprovar-ne una altra, esperar la declaració institucional valenciana i oir allò de: «Sia notori i manifest a les ciutadanes i ciutadans que el 20 de novembre és una data emblemàtica per a tots els valencians...», etcètera, etcètera.

Per això el punt segon de la nostra Proposició abona un dels acords d'aquesta declaració institucional de la Generalitat Valenciana. Dèiem, així mateix, i en altra ocasió, cantant les excel·lències de l'obra de Joanot Martorell, que el *Tirant* era un missatge de bondat i per als Països Catalans missatge que ens atorga la confiança d'uns fonaments de solidesa i unitat de la nostra llengua i literatura davant del món. I encara afegiria: d'esperança. Fou precisament el segle XV, en el moment més crític de la civilització cristiano-europea, després de la caiguda de Constantinoble i l'enfonsament de l'Imperi Bizantí, quan l'amenaça turca planava sobre Europa i la Mediterrània, l'autor

somnia en una Mediterrània lliure a banda i banda, alliberada i protegida pel mític cavaller. Missatge, doncs, de la nostra llengua i literatura, a la vegada de solidesa, unitat i esperança.

Aquests darrers anys un debat important sobre la llengua i el conflicte suscitat per Amadeu Fabregat a la Televisió Valenciana ha fet que trobéssim en el *Tirant* un punt de convergència en la unitat de la llengua, en tots els països de parla catalana; pedra clau de volta, reflectida d'una manera solemne i contundent en el quart punt de la Proposició no de Llei.

És per tot l'exposat que presentem la següent Proposició no de Llei: «El Parlament de Catalunya acorda declarar l'espai de temps comprès entre el 23 d'abril de 1990 i el 23 d'abril del 91 com a Any del *Tirant lo Blanc* i convidar totes les institucions i les entitats i els ciutadans de Catalunya a participar en el conjunt d'iniciatives que s'organitzen arreu dels països de parla catalana.

»Segon: demanar a la UNESCO, abonant l'acord del Consell de la Generalitat Valenciana, que declari el dia 20 de novembre de cada any Dia Internacional de la Lectura.

»Tercer: instar el Govern de la Generalitat perquè procuri que les diferents institucions estatals, autonòmiques i locals celebrin adequadament l'Any del *Tirant lo Blanc*, amb emissions filatèliques, dedicatòries de carrers i places a la novel·la, als seus autors i als seus personatges i totes aquelles iniciatives que contribueixin a la difusió d'aquesta obra cabdal de la literatura.

»Quart: declarar solemnement l'essencial unitat de la llengua en tots els Països, comunitats autònomes de parla catalana, unitat de la qual *Tirant lo Blanc* esdevé una mostra fefaent i paradigmàtica, ja que fou escrita per Joanot Martorell, cavaller de Gandia, publicada en primera edició a València el 1490 i en segona edició a Barcelona l'any 1497.»

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vernet. Com que no hi ha cap esmena presentada a aquesta Proposició no de Llei, els grups parlamentaris poden expressar el seu punt de vista. El CDS no hi és, Esquerra Republicana tampoc, el Grup Mixt tampoc...; pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Simplement, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de Llei, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ignasi Riera té la paraula en nom d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per anunciar que votarem favorablement. De tota manera, voldríem recordar que, si no vaig errat de comptes, crec que el mes de febrer hi va haver una proposició similar del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que el Grup de la majoria va votar en contra o sigui que, suposo que, per tant, els proposants acabaran votant en coherència d'acord amb el que van votar aquella vegada.

Ens sembla especialment important insistir en el punt número 4, en què es parla de la unitat de la llengua, perquè saben molt bé les senyores i els senyors diputats que al País Valencià hi ha hagut un sector que ha aprofitat la declaració que ja hi ha en el mateix pròleg del *Tirant lo Blanc*, en què es parla que és un llibre escrit en llengua valenciana, per tractar d'utilitzar, justament, el *Tirant lo Blanc* com un element contra la unitat del català, i tractant d'explicar que es tracta de dues llengües diferents, el català i el valencià, que, per tant, és oportú recordar la

declaració del Consell de la Generalitat Valenciana, que va ser feta no sense molts vots desfavorables i de moltes polèmiques.

No deixarà de ser paradoxal que la UNESCO acabi un dia declarant el 20-N el Dia Internacional de la Lectura, en tot cas, esperem que no sigui de la lectura tràgica o el dia, també, de la mort com una major naixença, però ens semblarà molt bé si és per commemorar l'edició del *Tirant lo Blanc*.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Ara pot dir la seva posició, pel Grup Socialista, el senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President. Sí, començar, una mica, manifestant la nostra profunda satisfacció pel canvi d'opinió del Grup majoritari, en relació amb la commemoració d'aquesta efemèride perquè, certament, mesos enre-re Esquerra Republicana va presentar una proposició no de llei de tenor semblant que no va merèixer el vist-i-plau del Grup majoritari. D'altra banda, això és habitual els darrers temps... Recordi's la del fet casteller, recordin la proposició de la Institució de les Lletres Catalanes, etcètera. En tot cas, de savis és rectificar i al nostre Grup li agradaria que també un dia arribés a aquesta Cambra una proposició del Grup majoritari demanant que es commemori en el Camp de la Bota els tristos esdeveniments que allà s'hi varen produir com a homenatge als catalans que hi varen morir. Si mai el Grup majoritari fa aquest canvi d'opinió, que sàpiga que comptarà amb la nostra simpatia i amb el nostre recolzament.

Anuncio el vot favorable del nostre Grup, no podia ser altrament, perquè aquesta novella cavalleresca, que no novella de cavalleries, va constituir, ja al seu temps, un esdeveniment molt important en el panorama universal de les lletres europees. Poc després que es publicués a València el 1490 la primera edició del *Tirant*, l'any 97, doncs, ja es publicava a Barcelona; pocs anys després, l'any 1511 se'n feia ja una edició en llengua castellana; poc després se'n feia una edició l'any 38, 1538, en italià; el segle XVIII, en francès, etcètera, i se n'han anat publicant al llarg dels anys edicions, versions en tots els idiomes de cultura del món; ben recentment encara una edició en llengua holandesa que ha tingut, doncs, el suport de la Generalitat de Catalunya i de la Generalitat valenciana, edició que ha estat curosament revisada pel meu company de Grup i comensal, el senyor Felip Lorda, i que, per tant, posa de relleu que aquesta novella gaudeix d'aquest principi d'universalitat tan important.

És també una novella que es mou, diríem prematurament, d'alguna manera, en allò que en podríem dir una tendència europeïsta; el marc de la novella és Anglaterra, Suïssa, Grècia, Suècia... Sicília, perdó: Anglaterra, Sicília, Grècia, el nord d'Àfrica, etcètera. És, d'altra banda, una novella que alterna la fantasia pròpia de les novel·les cavalleresques, però també amb un gran realisme, i Joanot Martorell fa esment en aquesta novella de situacions de pobresa, de fam, al costat d'altres versions, al costat d'altres aspectes com el luxe, etcètera. És, recordem-ho també, una novella que ha merescut estudis per part d'hispanistes molt importants: Martí de Riquer, Menéndez y Pelayo, Dámaso Alonso, el qual la va qualificar, amb raó, d'una novella moderna, d'una de les primeres novel·les modernes, o, més recentment, de Mario Vargas Llosa, que l'ha qualificat d'una novella total, és a dir, una novella de cavalleria, fantàstica, històrica, militar, social, eròtica, psicològica; diu Vargas Llosa: «ni més ni menys que la realitat, que és complexa, també, com aquesta novella».

En definitiva, doncs, el nostre Grup dona ple suport a aquesta Proposició no de llei, també remarcant aquest fet darrer de la unitat de la llengua catalana; confusionisme del qual el mateix Joanot Martorell és un dels grans culpables que s'hagi produït, perquè Joanot Martorell repeteix una i altra vegada en la seva novella que la novella està escrita en idioma valencià. Per tant, un dels grans culpables una mica d'aquesta confusió, interessada, sectària i científicament inadmissible, que s'està produint a l'actualitat per part d'alguns sectors, doncs, és d'alguna manera, el mateix Joanot Martorell.

En tot cas nosaltres hem de deixar ben clara aquesta unitat de la llengua. La Proposició no de llei del Grup de Convergència i Unió així ho fa i per tots aquests motius el nostre Grup votarà favorablement amb entusiasme aquesta Proposició no de llei sobre el 500 Aniversari de l'Edició de *Tirant lo Blanc*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Podem passar ara, doncs, a votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquesta Proposició no de llei, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i deu minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

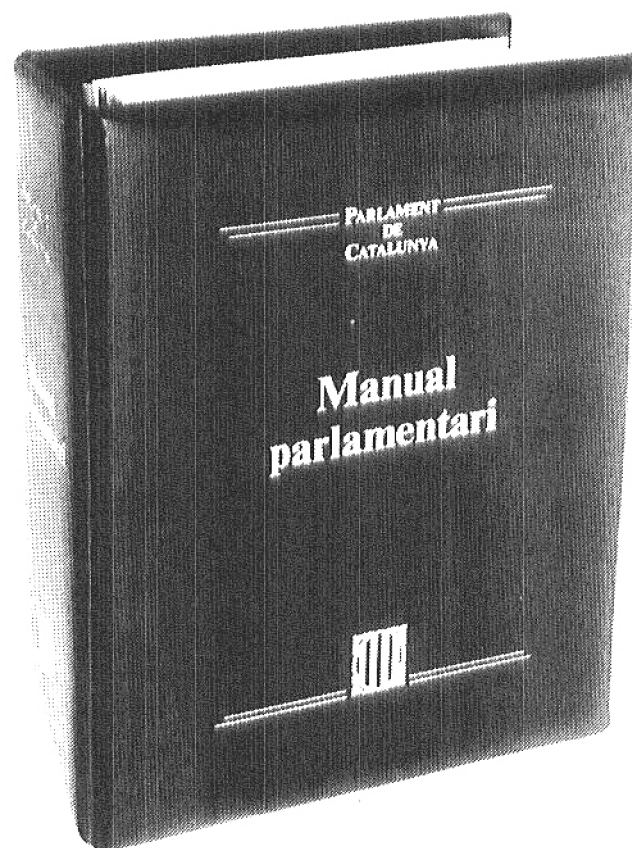
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequés
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius
78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò
15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts
El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens
La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

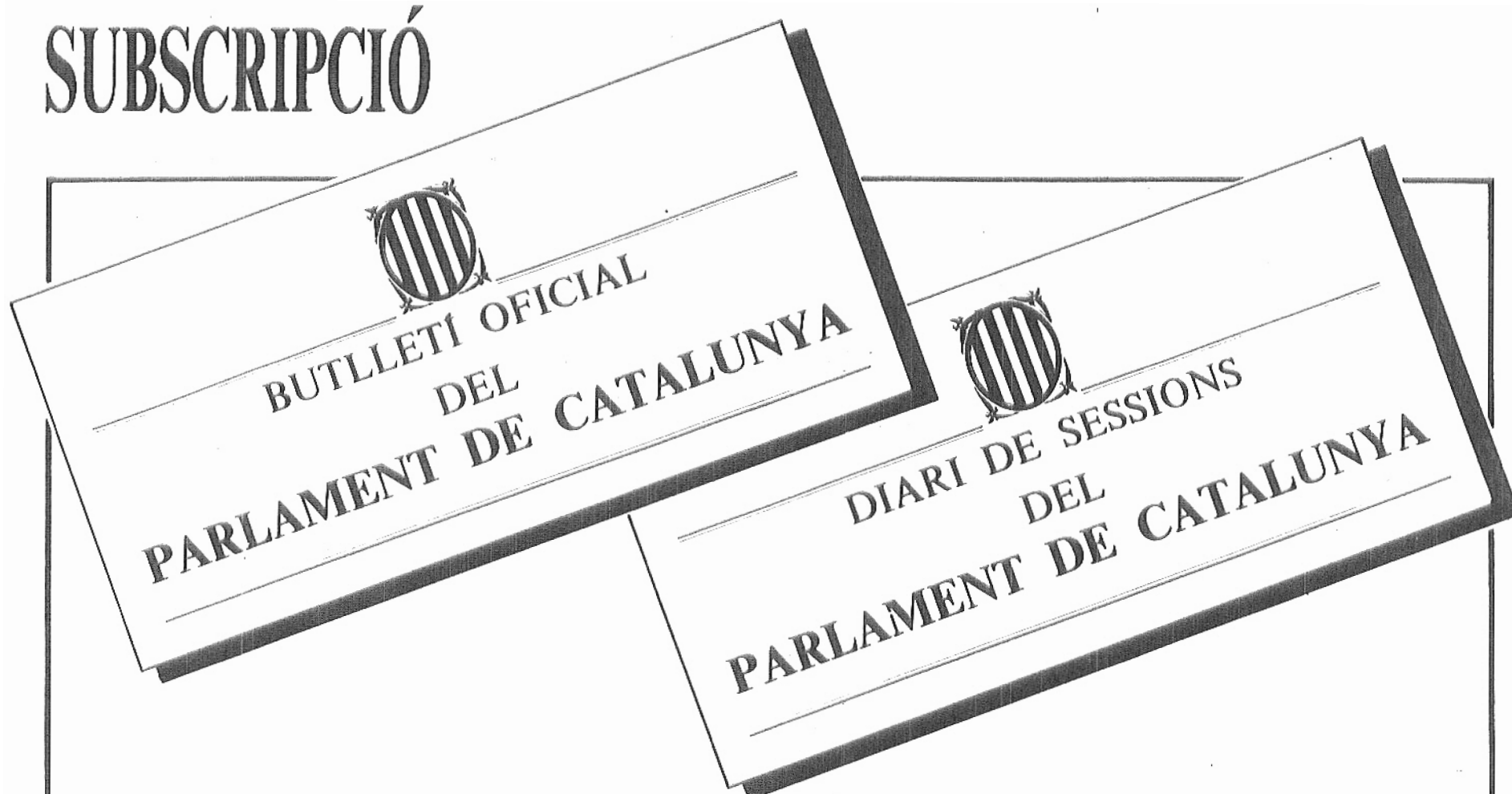
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i inputs
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció acaba, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per num. la quantitat de pessetes

(gir/seu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-3.468-82 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

